

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτὰ ὑποχρεωτικὴ:
ΕΝ Τῷ ΕΣΤΕΡΙΚῷ: ΕΝ Τῷ ΕΣΤΕΡΙΚῷ:
Ἔτησι Σελ. 12 Ἔτησι Σελ. 14
Ἐξέμνησι 5 Ἐξέμνησι 8
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρόσια 3.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ

Τῆς ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

ΥΠΕΥΘΙΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΕΦΡΑΙΜ Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.— Ἀγορὰ Κύκκου Ἀριθ. 26.

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΑΡΙΘ. 632

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑΙ (Κύπρου),

τῇ 19ῃ Φεβρουαρίου 1919.

Η ΘΡΑΚΗ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Πάντες οἱ μικροὶ λαοὶ καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ἀνθρωπότης θὰ ὦσιν εὐγνώμονες θεοῖς εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν παρόντα πόλεμον, διότι τὸ βάρος αὐτῆς ἐκλινεν ὀρθοκῶς τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ τῶν Συμμάχων τῆς Συνεννόησεως καὶ ἀπύληξε τὸν κόσμον τοῦ ἀπειληθέντος προσωπικοῦ μιλιταρισμοῦ, ὁδίνος οἱ ὀξείς περιουσιῶδες θὰ καθίσταντο ἀλλοτρώως αἰσθητοὶ εἰς τὰς πλευρὰς τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ἡ εὐγνωμοσύνη ὅμως ἀποβαίνει ἀνεκφραστοῦ, διὸ μετὰ τῆς ὀξείας ἐπιπέσεως, ἦν παρόντος ἡ Ἀμερικὴ διὰ τὴν νίκην, ἐπέβαλεν εἰς τὰς μεγάλας καὶ νικητρίδας Δυνάμεις τὰς ὑψηλὰς καὶ εὐγενεῖς ἀρχὰς τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης μετὰ τῆς παραπομπῆς εἰς αὐτὰς ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος ἐν τῷ μέλλοντι μεταξὺ τῶν λαῶν.

Ἰδιαιτὰ ὅμως οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ εὐλογῶμεν τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸν μέγαν πρόεδρον αὐτῆς, διότι ἄλλως διέτρεχεν ἡ ἐνότης τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸν μέγιστον κίνδυνον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ῥιψωμεν ἐν βλέμματι εἰς τὰς μυστικὰς μεταξὺ τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννόησεως συνθήκας, ἵνα ἀναμνησθῶμεν τὸ μέγεθος αὐτοῦ.

Ὁ ὑπὲρ πᾶν πολλὰς μέρων αἰσιδόμος κ. Βενιζέλος, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Συνεδρίου ἐγένετο ὁ μᾶλλον ἀπαισιόδοξος, ὥστε νὰ βλέπῃ τὰ ἐθνικὰ πράγματα ὡσαύτῃ, ἀκαθόριστα καὶ ἀκροσφαλεῖ, καὶ νὰ δευλιᾷ μέχρι τότε νὰ διατυπώσῃ τὰς δικαίας ἀξιώσεις τῆς Ἑλλάδος, δικαιότερας παντὸς ἄλλου λαοῦ. Ἡ δευλία δὲ καὶ ἡ συστολή διεδηλοῦντο εἰς τὰς ὑπογεγραμμένας ἀνακοινώσεις περὶ τῶν ἐθνικῶν ἀξιώσεων, εἰς τὰς τηλεγραφημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὰς κυβερνήσεις τῶν Μ. Δυνάμεων καὶ τῆς Γαλλίας, ἰδίᾳ, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν συνετάραττε τότε ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἐν ταῖς βουλαῖς τῶν Μ. Δυνάμεων, καὶ ἡ συστηματικὴ ἀποσιώπησις τῆς πραγματικῆς ὁράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν τῷ Μακεδονικῷ μετώπῳ.

Ἡ ἀποψις τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἠλλάξεν ὡς ἐκ θαύματος, διὰ τὸ πρόεδρος Οὐίλσον ἐν τῷ Συνεδρίῳ διεκήρυξεν ἀπεριφράστως καὶ ἀπροκαλύπτως διὰ τὸν δεκατέσσαρος ὅροι αὐτοῦ περὶ τῆς ἐρήνης τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1918 ὅτι νὰ γίνωται ὁ γνώμων καὶ ὁ κανὼν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, καὶ εἰς τὴν ἐκτίθησιν ταύτην διακήρυξεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς οἱ μεγάλοι ἰδίᾳ τῶν Συμμάχων ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἀπαζόμενοι αὐτὰς ἀδοξασίας καὶ ἀποφασιστικῶς, καὶ ἔκτοτε διελύθησαν αἱ ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ ἐν ἀρ-

χῆ διατυπώσεσιν ὑπόνοιαι περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ γραφειοκρατικοῦ οἰσιήματος ἐν τῷ Συνεδρίῳ καὶ τοῦ ὑπερβαλτικῶν πνεύματος, ὅπερ ἀπέπνευον αἱ μυστικαὶ συνθήκαι μεταξὺ τῶν Συμμάχων.

Ἐκτοτε αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου προχωροῦσι ἀπροσκόπτως καὶ τὰ δυσχερέστερα καὶ περιπλοκώτερα ζητήματα, τὰ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐθνῶν καὶ περὶ τῆς τύχης τῶν τῶς Γερμανικῶν ἀποικιῶν, διηρηθηθῆσαν κατ' εὐχὴν καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν πάντων.

Πολωνοὶ, Τσεχοσλοῶν, Ἰουγγοσλοῶν, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, πάντες οὗτοι εἶχον σαφεῖς καὶ ἐπισημους ἐπαγγελίας περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, ὥστε καὶ ἄλλως ἂν ἐχάρουν τὰ τοῦ Συνεδρίου, ἦσαν οὗτοι ἐξηραλισμένοι, μόνον ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχε λησμονηθῆ καὶ ἐφαίνετο οἷον! παρορῶμενος καὶ παρηγορημένος.

Μετὰ τῆς ἐπελευθύνσεως ὅμως ἐπικρατήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Οὐίλσον αἱ Ἑλληνικαὶ ἀξιώσεις ἐφαίνοντο εἰς τὸν διεθνή ὄριζοντα εὐδιάκριτοι καὶ εὐέλπιδες καὶ ἡ αἰσιοδοξία διεδέξατο τὴν ἀποκαταστατικὴν πρότερον ἀπαισιοδοξίαν.

Σπουδαῖα βεβαίως τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελοῦσιν ἡ Κόπρος, ἡ Λωδεκάνηρος, ἡ Β. Ἡπειρος, ὧν ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐφαίνετο ἀπίθανος καὶ ὑπὸ τὸ μᾶλλον ἀπαισιόδοξον πρῶτον, ἡ Θράκη ὅμως ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀπέτελει τὸ σπουδαῖον καὶ καιριώτατον διὰ τὴν Ἑλληνισμὸν ἀπόκτημα, ὅσον ἐμβραδὴ καὶ ἀπαισία ἐγένετο ἄλλως ἢ ἀπώλεια καὶ ἡ ἀποκήρυξις αὐτῆς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κ. Βενιζέλου ὡς πρωθυπουργοῦ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς.

Ὅταν διὰ τοῦ κ. Οὐίλσον καὶ κυρίως δι' αὐτοῦ, τὰ τοῦ συνεδρίου ἔλαβον τὴν αἰσιωτάτην τροπὴν, ὁ κ. Βενιζέλος τὸ πρῶτον διετύπωσε μετὰ θάρρους τὰς δικαιοτάτας ἀξιώσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων μὲν Ἑλληνικῶν ἀλλὰ ἔξοκρατουμένων χωρῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς βουλγαροκρατουμένης καὶ τῆς Τουρκοκρατουμένης Θράκης.

Ἐπέμνησε τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα δι' ἄλλοτε, τῷ 1912 καὶ 1913, ἐθνολογοῦν ἐν ἑκατομύριον Ἑλλήνων μετὰ τῆς Θράκης ἵνα ἐξασφαλισθῇ τὴν σύστασιν καὶ σὺμπληξιν τοῦ Βαλκανικοῦ Συνδέσμου τότε. Ἡ ὑπόμνησις αὕτη ἦτο ἀληθῶς ἐπικαιρὸς καὶ ἀπέτελε ἰσχυρὸν ἐπιχειρήμα ἐνώπιον τῶν Συμμάχων τῆς Συνεννόησεως, διότι διὰ τῆς μεγάλης ἐκείνης θυσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐξυπηρετοῦντο ἰδίᾳ τὰ συμφέροντα τῆς Συνεννόησεως ἐν Ἀνατολῇ. Πόσον ὅμως ἀλλοτρώως προέβη ἐντύπωσιν ἡ ὑπόμνησις τῆς τρομερᾶς

ταύτης θυσίας εἰς πᾶσαν ψυχὴν Ἑλληνικὴν, διὰν ἀναλογίζομεθα διὰ τῆς θυσίας ταύτης ἡρωῶν τρηάζοντο καὶ σχεδὸν ἐφρονεῖντο τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδεώδη, ἅπαντα οὐδόλως ὑπερέβαλλον αὐτὰ τὰ πραγματικὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ χωρῶν ἀκραφῶς Ἑλληνικῶν ἀπὸ τῆς ἰστορίας καὶ τῆς συγχρόνου ἐθνολογικῆς συστάσεως αὐτῶν.

Ἡ Βουλγαρία, κυρία τῆς Θράκης μέχρι τοῦ Αἰγαίου καὶ προεξάρχουσα τοῦ Βαλκανικοῦ Συνδέσμου μετ' ὅλου τοῦ ἐπιβλητικοῦ γόητρον ἀπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου ὡς νικητρία κατ' ἐξοχὴν τῆς Τουρκίας, θὰ ἐδωρεῖτο καὶ θὰ ἀπέβαινε ἡ κρατίστη ἐν Ἀνατολῇ δύναμις καὶ ἡ μόνη ἐνδεδομένη κληρονομία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ τοῦτο τόσον καλῶς ἐγνώριζεν ὁ Φερδινάνδος, ὥστε εἶχεν ἤδη ἐτοιμὴν καὶ τὴν Αὐτοκρατορικὴν σιολὴν, ἦν θὰ ἔφερε καταλαμβάνων αὐτὸς μόνος τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ πραγματικοποίησις αὐτῆς Βαλκανικοῦ Συνδέσμου ἦν ἐπεδίωκον ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ τὸ σαφὲς ζῆλος, ὥστε νὰ θυσιασθῇ τὸ ἕτερον ἡμῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἵνα γένηται ἡ Ἑλλὰς δορυφόρος τῆς Βουλγαρίας, θὰ ἀπέτελε δι' ἡμᾶς τὴν μεγίστην ἐθνικὴν συμφορὰν πασῶν δόξας ὑπέμεινε ἡ φυλὴ ἡμῶν δι' ὅλου τοῦ μακροχρόνου βίου αὐτῆς.

Ἐντυχὸς ὁ Βαλκανικὸς Συνδέσμος ἐματαιώθη οὐχὶ ὑπ' ἐκείνων οἰκτινῶν ἐζημιούντων τὰ μέγιστα καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀπληστίας καὶ ἀλαζονείας τῶν Βουλγαρῶν οἰκτινῶν προεδράσαν κατ' ἑαυτῶν τὸν συμμαχικὸν πόλεμον Ἑλλήνων καὶ Σέρβων καὶ ὑπέστησαν πανωλεθρίαν.

Διὰ τῆς ἡττῆς ἐκείνης κατέπεσε θεθαλὸς τὸ γόητρον τῆς ἡρωϊκῆς Βουλγαρίας καὶ ἀποσιώθη ἀπ' αὐτῆς ἡ λεοντὴ, παρέμεινε ἐν τοῖσι αὐτῆς καὶ πάλιν μεγάλη καὶ διετήρησε τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Θράκης, μέχρι τοῦ Αἰγαίου, διακόπτοισα οὕτω τὴν ἐδαφικὴν συνάφειαν τῶν δύο Ἑλληνισμῶν τοῦ ἐλευθέρου καὶ τοῦ ἀλυτῶτου, καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις ἀφῆνε πάντοτε πιθανὴν λέλα εἰς τὴν Βουλγαρικὴν βουλήν.

Τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ διὰ τὰ πράγματα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐχώρησαν παρὰ τὰς σκέψεις καὶ τὰς προβλέψεις τῶν ἰθύνοντων πολιτικῶν ἀνδρῶν; Διὰ παρομοίας ἀπροβλέπτου ἐξελίξεως τῶν Βαλκανικῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν ἀρχῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἡ Θράκη φαίνεται διὰ ἀποσπᾶται τῶν ὄντων τῆς Βουλγαρικῆς ἀρκτου καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀποδίδεται εἰς τὸν ἀδριατικὸν ἡπειρωτικὸν ἡμῶν, εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν. Ἡ ἀπόκτησις μόνης τῆς Θράκης ἀποτελεῖ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν πολυτιμώτατον ἀπόκτημα, διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὸν κολοφῶνα λίθον τῆς Ἑλληνικῆς ἀφίδος καὶ

τοῦ βίου Ἑλληνικοῦ οικοδομηματος, ἀποκαθίσταται οὕτω ἡ ἀδύνατος συνάφεια τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ μετὰ τοῦ Ἀσιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἂν αὐτὸν ἡ Κωνσταντινούπολις δὲν ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀναποφέντως, ἐν προσεχῇ πάντως μέλλοντι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κειμένη θὰ ἀποβῇ δλοχερῶς Ἑλληνικῆ, καὶ ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑθνῶν ἐξαναγκασθῇ πλήρως τὴν Ἑλληνικότητα αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα ἡ προσδοκίσις τῆς Θράκης εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν νὰ γένηται ἡ ὑψηλὴ προσπᾶθεια ἐν τῷ Συνεδρίῳ καὶ παρὰ τοῖς ἀνακτοβουλοῖς τῶν Συμμάχων, τοσοῦτο δὲ μᾶλλον εἶναι καιροσθητὴ αὕτη καθόσον ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὰ λοχυρότατα ἐπιχειρήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἀναμφισβήτητα δίκαια, τοσοῦτον δὲ ταῦτα εἶναι κατάδη-

Ἡ ἸΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ
E. W. MASTERMAN M. D., F. R. C. S.

Ἡ Ἰερουσαλήμ τῆς σήμερον εἶναι παράδοξος συρροὴ διαφόρων στοιχείων. Εἶναι ἀνατολικὴ ἄμα καὶ δυτικὴ· εἶναι σύνομα Χριστιανικῆς, Ἰουδαϊκῆς καὶ Μουσουλμανικῆς. Εἶναι καθιερωμένη εἰς πάσας τὰς θρησκείας· τόσον καθιερωμένη, ὥστε οὐδεμία τούτων τολμᾷ νὰ θεωρηθῇ ἕτι θὰ ἐδεσπόζοτο ὑπὸ τῶν ἄλλων. Ἀντιζηλεῖται μετὰ τῶν μεγάλων θρησκείων, προήλαθον ἐπὶ καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν τούτων τῶν θρησκείων. Οὕτω βλέπομεν τοῦτο ἐν τῇ ἀντιζηλειᾷ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἀντιζηλειᾷ τῶν Σουνιτικῶν καὶ Σχιτικῶν παρὰ τοῖς Μουσουλμανοῖς καὶ ἐν τῇ ἀντιζηλειᾷ μετὰ τῶν καθαρῶς θρησκευτικῶν καὶ τῶν καθαρῶς ἐθνικοφρόνων Ἰουδαίων. Ἐπειτα εἰς ταῦτα προστίθενται οἱ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἔθνων διαγόντες ἐκεῖ καὶ ἐπιτηροῦντες ἀλλήλους ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῶν πρὸς πολιτικὴν ἐπικράτησιν, ζητοῦντες ἑπὶς προεξίτησιν εἰς τὸν Τόρκον ἐντόπιον εἰς τὴν εἰς τῆς φιλικῆς πρὸς αὐτὸν εἶναι καὶ εἰς τῆς ἐνδύμεως (ἦτις εἶνε μᾶλλον ἐπιτυχῆ) διὰ ἀγερῶν τῶν παρ' αὐτοῦ τῆς ἱκανοποίησιν τῶν παραπόνων.

Ἐπιπλέον πᾶσι πρέπει εὐρέως νὰ εἶναι κοσμοπολιτικῆς, καὶ ἡ ποικιλία τῆς κομώσεως καὶ τῆς περιβολῆς καὶ ἡ ἐπισκοπῆσις τοῦ βίου καὶ τῶν βιωτικῶν ἔξωθεν εἶναι ὑπερμέτρος. Ἰπολογίζεται εἰς οὐχὶ ἑλιγώτερον τῶν 50 γλωσσῶν λαλοῦνται κατ' ἡμέραν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἰερουσαλήμ, καὶ πρᾶξι νὰ παραδεχθῶμεν εἰς τὴν προσπᾶθειαν τοῦ Τόρκου, ἀγωνιζομένου ὅπως τηρῇ τὴν τάξιν ἐν πόλει τόσῳ ποικίλῳ, τόσῳ ἀντιθέτῳ καὶ τόσῳ διισταμένῳ συμπεριόντων, δὲν ὑπῆρξεν εὐκολός. Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅριον οὗτος ἐν τῇ τῆς τάξιν εἰς τῆς τῶν Τούρκων αἱ Μ. Δυνάμεις, καὶ εἰς τῆς γεννήσεως ἐν Βηθλεὲμ τοποθετῶν ὀπλιωμένων Τούρκους στρατιώτας ὡς φρουροῦς.

Αἱ διωμολογήσεις, ὡς κώδις εἴδος τῶν προνομίων, ἄς ἐπέτρουον παρὰ τῶν Τούρκων αἱ Μ. Δυνάμεις, καὶ ἄς οἱ ὑπῆκοι τῶν Δυνάμεων τούτων εἰς κοινὰς ὑποθέσεις δὲν ὑπέκειντο

λα καὶ πασιγνώστα, ὥστε ἐξ ὄψεως ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ Ἑυρωπαϊκῷ καὶ τῷ Ἑλληνικῷ τύπῳ, ἡ ἐπιχειρηματολογία τοῦ κ. Βενιζέλου ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα δὲν φαίνεται διὰ ἔφερα πλείωτοι στοιχεῖα τῶν δόξων προβαλῆναι ἢ Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας.

Ἡ κατοχὴ τῆς βουλγαρικῆς καὶ τῆς Τουρκικῆς Θράκης ὑπὸ τοῦ Συμμαχικοῦ στρατοῦ, ἐν ὅσῳ σημαντικὴν δύναμιν ἀποτελεῖ ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, καὶ ὁ διορισμὸς γενικοῦ διοικητοῦ ἐν Ἀδριατικῷ πολεῖ τοῦ Ἑλλήνου Φαναριώτου Ἀδοσίδου ἀποτελοῦσιν ἀληθῶς ἐθνοκίνητον προοίμιον αἰσίας λύσεως τοῦ Θρακικοῦ ζητήματος, καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ αἰσθανθῇ βαθυτάτην ἀνακούφισιν καὶ ἐνδύμεως ἐπὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ διὰ τὴν ἐξασφαλιστὴν τῆν Ἑλληνικότητα τῆν Θράκην ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

χὸν ἰδιαιτέραι ταχυδρομικαὶ διηρησῆσαι—ἐκδοτὴ ἰβιον ἔχουσα γραμματόσημον, ἀνήκουσαι εἰς Ἀδριατικὸς, Γερμανοῦς, Γάλλους, Ρώσους, Ἰταλοῦς, ὧν πλείστοι ἦσαν ἐγκαθιδρυμένοι πρὸς σκοποὺς πολιτικούς.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Ἰερουσόλοις δὲν δύναται νὰ λαχθῇ εἰς φαίνεται, ὑπὸ λαν ἐυχάριστον φῶς. Οἱ διάφοροι ἀρχαῖοι κλάδοι τῆς Ἐκκλησίας—πολλοὶ τῶν ὀρειῶν, εἰς τὴν Ἑλληνικῆν, ἢ Ἀρμενικὴν καὶ ἢ Κοπτικὴν, διετηρήθησαν ἐν μέσῳ σταθεροῦ διωγμοῦ καὶ καταπίεσεως ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων—ἔχουσι ἐκπέσει εἰς πολλὰ χθαμαλὸν παιδευτικὸν ἐπίπεδον.

Ἡ προπαγάνδα τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Σταυροφοριῶν, διετήρηθη ἐκείνη πάντοτε μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν τούτων Ἐκκλησιῶν, καὶ διὰ πνευματικῆς συμβιβαστικῆς ἐγκαθίδρυσεν εἶδος μέσου σταθμοῦ μεταξὺ τούτων καὶ αὐτῆς ἐγκαθιδρυσάσα μίαν Ἑλληνοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μίαν Ἀρμενοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀρμενικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλας τοιαύτας.

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν εἰς ὁ βαθμὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰς δύο ταύτας Ἀνατολικὰς Καθολικὰς Ἐκκλησίας εἶναι εὐρηνῶς ἀνότερος ἢ εἰς τὰς Ὀρθόδοξους. Ταυτοχρόνως, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει καὶ αὐτὴ μεγάλα καθιδρύματα ἐν Παλαιστίνῃ μετὰ ἀνδρῶν ἱκανῶν, ὧν προσεταταί Πατριάρχης, καὶ ἔχει συστηματικὴ ἀναμφιβόλως μεγάλα πράγματα ἡ ἀντιζηλεῖται ὅμως μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐλάχιστα ὀλολογίζεσθαι ἐν τούτῳ.

Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ μακροῦ ἐργάσθη ἐν Ἰερουσαλήμ καὶ ἔσχεν ἐπίσκοπον ἀπὸ τοῦ 1842. Σήμερον, εἰρή οὐχὶ τόσον ἐν τῷ παρελθόντι, αἱ προσπάθειαι τῆς συγκεντροῦνται εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ἀγαθῶν σχέσεων μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔπος ἐργάζεσθαι παρὰ Μουσουλμάνους καὶ Ἰουδαίους ἐκπαιδευτικούς καὶ λατρικούς. Πολλὸ ἄλλα ὑπάρχουσι Διαμαρτυρούμενα ἀλλοτρώως, ἀλλοτρώως νὰ μὴ ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει—καὶ αὐτοὶ οἱ Μορμόνοι, οἱ Χριστιανοὶ Ἐπιστήμονες καὶ ἄλλοι διάφοροι.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἀληθῶς, ἦν εἶναι ὁ ταξιδιωτὴς ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως εἰς Ἰερουσαλήμ δὲν εἶνε ἐπαγωγὸς εἰς βαθὺ θρησκευτικὸν αἰσθημα. Πανταχοῦ περιβάλλεται ὑπὸ τῶν οἰκτινῶν ἀξιώσεων εἰς εἶναι θέσεις βιβλικῶν τινος ἐπεισοδίου. Πολλοὶ τούτων προφανῶς εἶνε νόθοι, ἄλλοις εὐρίσκαι ἐν τῇ μελέτῃ ἔχοντες μικρὰν πραγματικὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς γνησιότητος. Ἐὰν ἡ ἐπισκέψις τοῦ εἶναι βραχεία, θὰ καταλήγῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν πόλιν μετ' ἐντυπώσεως οὐχὶ πέραν ἐκείνης περὶ παραδόξου βιωτικῶν κωκεῶν καὶ φουκάματος «ἐρῶν τόπων» καὶ θὰ εὐρηθῆσαν εἰς ἄλλο μέρος τῆς Παλαιστίνης, ἐν Βηθλεὲμ ἢ εἰς τὴν ἡρῶνα καὶ ἡσυχῶν λίμνην τῆς Γαλιλαίας, —τὴν ἱκανοποίησιν τῶν θρησκευτικῶν ὁρμηφύτων του, ἦν ἡ Ἰερουσαλήμ φαίνεται εἰς δὲν εἶναι νὰ δώσῃ.

Δι' ὅσους ὅμως θέλουσι νὰ μελετήσωσι καὶ οὐκ ἐπιθυμοῦσι, ὑπάρχει καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἰερουσαλήμ ἀστερευτος πηγὴ ἐνδιαφέροντος, ἦτις καὶ παρὰ τῶν κατανάλων μισθῶν ἔτων ἐκεῖ, ὡς συνέβη εἰς τὸν συγγραφεῖα τοῦ παρόντος ὅπως κατώχουσι ἐκεῖ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἐπὶ εἰκοσὶν ἔτη δὲν δύναται νὰ ἐξανληθῇ ἢ γοητεία αὐτῆς—θὰ ἀξάνεται, θὰ κατανοήσωσιν εἰς, ἀνὰ ἐκκλησιαστικῆν

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΠΕΡΟΤΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΑ ΝΕΟΤΗΤΑ

[Εν τῷ μεγάλῳ ἀμφιθέατρῳ τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Σορβόνα, ὁ Γενικὸς Σύνδεσμος τῶν φοιτητῶν ἐν Παρισίοις ἐόρτασε πανηγυρικῶς «Τοὺς φοιτητὰς τῆς νίκης.»

Παρήσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Ρ. Πουανκαρέ, ὁ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς βουλῆς Παῦλος Δουσσάτ, ὁ ἀπογεγενημένος Παιδείας κ. Λαφέρε καὶ ἄλλαι ἐπισημοὶ καὶ μέγα πλῆθος κόσμου ἐκλεκτοῦ.

Ὁ κ. Δουσσάτ κηρύττει τὴν ἐναρξιν τῆς εορτῆς εἰς τὸν ἐπόμενον λόγον, οὗτος τὴν ἀνάγνωσιν συνιστάμεν εἰς πάντα «Ἑλλῆνα μεμορφωμένον ὁμοσθητικῶν ἰδίων, διότι μετὰ τῆς γαλλικῆς μεγάλας θὰ ποριθῆ διδάγματα ἀπὸ τοῦτου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ νεότης.]

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΝ ΔΕΣΣΑΝΕΛ

Κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Κύριε Πρόεδρε τῆς Γερουσίας,

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν φοιτητῶν ἤλθε νὰ με προσκαλέσῃ, μοι εἶπεν:

«Μὴ φοβείσθε διὰ τὰ πραγματευθῆτε ἐνὸν ἡμῶν τὰ μέλλον φέροντα θέματα: ζητήματα κοινωνικά, θρησκευτικά, συνταγματικά, σχολικά, οικονομικά, διπλωματικά, ταῦτα ἐν τῷ ὄρει καὶ ἐν τῷ ὄρει ἀνεμώμενον παρ' ἡμῶν.» Δὲν μοι εἶπε μόνον διὰ τὰ ἴσως ἴσως ἴσως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἴσως ἴσως ἴσως, διὰ τὴν ἀνασκαφὴν αἰτίνας ἐγένοντο ἀπὸ τῶν κ. κ. Πίλλε καὶ Δικκὴ ἐν μέλει τοῦ Ταμελοῦ Ἀνασκαφῶν τῆς Παλαιστίνης.

Ἡ ἀπὸ μελέτη τῶν ταῖων τούτων κατ' ἐαυτὰ θὰ εἶναι ἀπορροφητικὸν διαφέροντος εἰς τινὰς, διὰ θεωρηθῆσιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην ἱστορίαν σχεδὸν 3,000 ἔτων.

Καίτοι ἂν νὰς ἔχει ἀξανασηθῆ, αἱ γραμματικὴν τοῦ μεγάλου κρητικῶματος αἱ χαραχθεῖσαι ἀπὸ τοῦ Μ. Ἡρώδου, ὅτε οὗτος γράψῃ ἴνα ὁ νὰς τοῦ υπερβάλλῃ κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ μέγεθος τὸν νὰν τοῦ Σολομῶντος, παρακολούθησιν ἐπὶ ὑπὸ τῶν περιβαλλόντων ταῖων τὸ τέρας «Ἐλ—Χαράμ καὶ τοῦ Ἡρώδου οἱ ὀγκώδεις θεμελίαι λίθοι εἶναι ἀποκαταλυμένοι 80 πῆδαι κάτωθεν τῆς παρούσης ἐπιφανείας.

Ὁ ἱερὸς βράχος, ὅστις σχηματίζει τὸ κέντρον τοῦ ἀχανοῦς τούτου περιβόλου καὶ δέχεται παρὰ τοῦ Μουσουλμανικοῦ κόσμου εὐλόβειαν δευτέραν μόνον τῆς ἀποδομένης εἰς τὴν Μέκκαν, περικλείεται σήμερον ἐν τῷ «Ὁλόφ» καὶ τῷ «Ἡρώδου» ἡ ὀρειανὴ οἰκοδομὴ ἐν τῷ Ἑγγύς Ἀνατολῆ. Καίτοι οὐδεὶς κίβος τοῦ Ναοῦ τῷ Σολομῶντος δύναιται νὰ πιστοποιηθῆ, ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου ἴσταντο ὁ χαλκοῦς βωμὸς (ἢ ὡς τινες ὑποθέτουσιν «τὰ Ἄγια τὰ Ἄγια») καὶ ἰστέμενος ἐπὶ τοῦ μεγάλου κρητικῶματος ἐξωστὸν ὁ μελετητὴς δύναται ἀκόμη νὰ διακρίνῃ ποῦ κείται αἱ εἰσφορᾶς ἀλλὰ τοῦ δαπέδου τοῦ Ναοῦ. Ὁ σπουδαστὴς δύναται νὰ δεδῶσται ἀπὸ πολλῶν ὑπερόχων θέσεων τὴν τοποθεσίαν τῆς Σκίων τοῦ βασιλέως Δαυὶδ, τῆς «Ἄνω Πόλεως» τῆς Βεζετὰ καὶ τῆς Κοιλίδος τοῦ Τυροποιοῦ, καὶ πάντα τὰ διάφορα μέρη, ὡς περιγράφονται ἀπὸ τοῦ Ἰωσήφου.

Ἐάν εἴχῃ τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπιφανταίται, δύναται ἐπὶ μέσῳ τῶν σχηματικῶν κτιρίων καὶ ἀνὰ τὰς καλλιεργημένους ἡδὴ κλιτύας τῶν λόφων πρὸς νότον, νὰ ἴσῃ τὴν Ρωμαϊκὴν ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἀνεπαύοντο οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ ΔΙΕΘΥΝΣΙΣ τοῦ ξενοδοχείου «Palace Hotel» ἐν τῷ μεγάλῳ κτιρίῳ Χ. Ἰωάννου πληροφῶρῃ τὸ κοινὸν διὰ ἐφεξῆς θὰ δέξεται ἐξουσίας, ἀναχωρήσαντος τοῦ Ἀγγλικῶ Ἐπιστελείου.

Λασιναῖα Ἐκατοντοῦ εἰτοιμα πρὸς φυτεῖαν ὑπάρχουσι παρὰ τὸν προάστειον Παλλουριώτισσα.—Πληροφῶρῃ δίδονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖόν μας.

Θεωρητικοὶ τινες εἶπον: «Ἐν περιπτώσει πολέμου, ἡ πάλιν τῶν τάξεων θὰ τέμῃ τὴν Εὐρώπην καθ' ὁριστικὰ τμήματα, ἡ γερμανικὴ κοινωνιοδημοκρατία θὰ θέσῃ τὴν γάβρον ἐν τῷ ἀέρι.» Συνέβη τὸ ἀντίθετον ὅλη ἡ Γερμανία ἐνήφισεν τὰς πολεμικὰς ἐπιπτώσεις, ἐτραγῶν τὸ Βέλγιον, καὶ ἐπέδραμε τὴν Γαλλίαν ἢ Εὐρώπην ἐπιμήθῃ κατὰ τμήματα κἀκεῖνα, τὰ ἔθνη κἀκεῖνα ὑπερέβαλον πάντα. Εἶναι γεγονότα παρ' οὐδενὸς ἀμφισβητούμενα, φωνίζοντα δλον τὸν βίον ἡμῶν καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπολογίζωμεν ταῦτα.

Ἀπὸ ἀπληραγμένους τῶν πλανῶν τούτων, δυνάμεθα νὰ ἐπιδοθῶμεν ὁλοκληροῦ εἰς τὰ ζωτικὰ προβλήματα αἰτίνας βιάζοιεν ἡμᾶς καὶ ἵσως ἡ Γαλλία ὀφείλει πολύ. Ἀσφάλεια εἰς τὰς γεννήσεις, ἀσφάλεια κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναπηρίας, ἀσφάλεια εἰς τὸ γῆρας, προσέγγισις μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐρείας, μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐκολίας τῶν ἐργασιῶν εἰς τὸ κεφάλαιον, εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, καὶ τὴν ἀποταμίευσιν, διοργανώσιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συνδέσμων, διοργανώσιν τῆς πίστεως, κ.λ.π. ἐπὶ λόγῳ ἀντικαταστάσεως τῶν ἀπογοητευτικῶν ὁπτασιῶν διὰ τῶν πρακτικῶν καὶ γονίμων πραγματιότητων.

Τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα; Ὁ δὲ παρῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πάντοτε πνεύματα, αἴτια θὰ σταματῶσι πρὸ τοῦ ἀκατάληπτου, καὶ ἄλλο πνεύματι δι' αὐτὸν τὸν λογικὸν δὲν πληροῖ ὅλην τὴν δικαιοδοσίαν τῆς διανοήσεως, διὰ τὰ ὅποια ἡ δυνάμις περιλαμβάνει ὡσαύτως τὴν ἐμπνευσίαν, τὴν φαντασίαν, τὴν πίστιν. Δὲν θὰ ἐξαλειφθῆσιν οὕτω τὰ μὲν οὕτω τὰ δέ, ὡσεὶ ἠθέλητε νὰ μεταβάλλητε τὴν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔθους.

Ἐπὶ τῆς Γαλλίας τοῦ Saint-Vincent de Paul, τοῦ Pascal, τοῦ Bossuet, τοῦ Pasteur, καὶ ὑπάρχει ἡ Γαλλία τοῦ Rabelais, τοῦ Montaigne, τοῦ Δρος Curies, τοῦ Voltaire. Κατὰ βάθος ἐπιδοκίμοισιν, ἐπὶ διαφόρων ὁδῶν, τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες ἰδὲν δικαιοδοσίαν.

Τὸ εἶδος καλῶς κατὰ τὸν πόλεμον, ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ τῶν χαρακωμάτων, τὸν κινδύνου καὶ τὸν θάνατον. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται δι, ἐπὶ αἰῶνας, δι' ὅλης τῆς ἱστορίας ἡμῶν, μακρὰ πάλιν διεξάγεται μετὰ τῆς πολιτικῆς, ἔξουσίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδυνατίας, τῶν πραγματικῶν ἐκκλησιαστικῶν κανονισμῶν, τῶν ἐλευθεριῶν τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας, ἐκκλησιαστικῶν συμβάσεων (concordats), χωρισμῶν. Μία τῶν κυριωτέρων δυσκολιών προέρχεται, ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τῶν Κρατῶν ὅπου ἡ κυβερνήσις τῆς ἐκκλησίας συμπέσει μετὰ τῆς τοῦ ἔθνους (Ἀγγλικανικὴ καὶ Ὀρθόδοξος ἐκκλησία), καὶ ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τῶν Κρατῶν ὅπου πολυάριθμοι ἐκκλησιαστικοὶ ἰσορροποῦσι πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτεῖαις ἐν Γαλλίᾳ τὰ δὲ αἰτίνας τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως δὲν συμπέσονται πρὸς τὰ τῆς πνευματικῆς ἔξουσίας, ἥτις ἐξέρχεται ἐκτεθειμένη, εἰς τὴν μεθόδον τῶν δύο δικαιοδοσιῶν, σημεῖα εὐαίσθητα, προσριβαὶ καὶ συρραξίς. Τὰς δυσχερεῖας ταύτας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πολιτικῆς ἐγκρατείας, ἐξασφαλίζει αὐτάς. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα πόσαι εἰσι παρανοήσεις! Οὕτω διὰ τινὰ πνεύματα, ἡ λέξις λαϊκῶς κατὰ τὴν σημασίαν καταστρεφῆ τῶν πλάσεων ὁδῶν: ἡ λαϊκότης δὲν εἶ-

νε ἄλλο τι ἢ ἐπιφύλαξις Πολιτείας ἐνὸς ἀναρμοδίου ὅπως εἰσελθῆ εἰς δικαιοδοσίαν, ἥτις δὲν εἶνε ποσὸς ἰδιότης.

Ὅμοιος, διὰ τινὰ πνεύματα, χωρὶς ἰσχυρῶς σημαίνει ὀφείν, μόνον, πολεμικὴν κατάστασιν.

Ἐντοῦτοις, θέλουσι ἡ μή, ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία συναντῶνται ἀναγκαίως πάντοτε εἰς πολλὰς δικαιοδοσίας ἐσθῶν τε καὶ ἐξῶθεν. Ὁ ἐφ' ὧν ἀναγκαστικῶν καταστάσεων, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν Ἀλασκᾷ—Λωρενίᾳ ἢ ἐν τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἀνατολῇ; Ἴνα μετέλθωμεν καλὴν πολιτικὴν, δὲν πρόκειται νὰ γνωρίζωμεν δι, τι οὐκ ἐπιτελεῖται ἡμεῖς, πρόκειται νὰ μάθωμεν τί οὐκ ἐπιτελεῖται ἐκεῖ!

Δὲν θὰ μοι ἴτο δυνατόν νὰ ἐπιναλλάξω, ἰκανῶς, δι, εἶναι νὰ διαγράψωμεν ἀπὸ τοῦ λεξιλογίου ἡμῶν τὰς παλαιὰς λέξεις, γενόμενας διὰ παλαιὰς ἰδέας, μισαλλοδοξίαν, ἀνεξιθρησκείαν (intolerance, tolérance). Πρὸς τί; θὰ ἀνεχώρημα λοιπὸν ἀλλήλους, καὶ θὰ ὑποφέρωμεν ἐξ ἀλλήλων; Ὅχι, δὲν πρόκειται νὰ λέγωμεν ἀνεξιθρησκείαν καὶ ἀνδὲν μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν «Ἐλευθερία», εἶναι δι, λαμβάνει αὐτὴ πολλὴ ἀποφῶρον σημασίας, κατὰ τὰ χεῖρα δὲ ὄν διερχεται—δὲν πρόκειται νὰ λέγωμεν ἀνεξιθρησκείαν—ἀλλ' εὐλαβείαν, σεβασμῶν. Ἐάν ἐκατέρωθεν ἡ εὐλαβεία εἶναι εὐλαβεία, ἄνευ ὑπεροβολῆς, θὰ ἔχομεν πρᾶξ ἡδὴ πολλὴ διὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς χάριτος.

Τὸ συνταγματικὸν ζήτημα; Ἄ, ἐνταῦθα, δὲν θὰ ἴδωμεν νὰ εἴπω ὅλην τὴν σκέψιν μου χωρὶς νὰ ἐξέλθω τὸν πεδῖον τῆς συνειδήσεως ταύτης, καὶ χωρὶς νὰ κινδυνεύσω νὰ παραλίπω τὸ πρῶτον καθῆκον τῆς ὑποχρεώσεώς μου. Σημεῖα μόνον τρία ἀναμφισβήτητα γεγονότα.

Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦτο: Τὸ παρὸν Σύνταγμα τοῦ 1875 διήρκεσε πλείοτερον πάντων τῶν προγενοτέρων Συνταγμάτων ἡμῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἀντίθετον εἰς τὸ μέγιστον ὄραμα πάντων τῶν αἰώνων. Ὅτι, ἐφ' ὧν ἀδυναμία τοῦ ἀπετέλεσεν τὴν δυνάμιν τῶν διήρκεσεν διότι ἴτο συμβιβασμὸς μετὰ τῶν ἀπογοητευτικῶν συνταγματικῶν μοναρχικῶν καὶ δημοκρατικῶν ὑπομενετικῶν, ὡς τὸ Σύνταγμα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, εἰς ἄλλο εἶδος, διήρκεσε διότι ἴτο συμβιβασμὸς μετὰ τῶν ὁμοσπονδιακῶν καὶ τῶν ἐνωτικῶν.

Δεύτερον γεγονός. Ἀπὸ τοῦ 1875, ἐπὶ τεσσαρτῶντα τέσσαρα ἔτη, ἡ Γαλλία ἔχει περὶ τὴν ἐννεά ἀνωγειρία. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἀγγλία ἔσχε δεκατρία. Ὅτε δὲν δύναται, δι, τὸν δὲν πρόκειται νὰ διαρκῆσθαι τοῦτο, φρονεῖ δι, εἰ μὴ εἰς πέντε σύμφωνοι.

Καὶ ὅπως μὴ διαρκῆσθαι τοῦτο, δὲ φελλομεν νὰ προσδιορίσωμεν μετ' ἀκριβείας ἐν τίνι μέτρῳ πρόκειται ν' ἀποδοῦμεν τὰς κρίσεις ταύτας εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα καὶ ἐν τίνι μέτρῳ πρόκειται νὰ ἀπαιθῶμεν τοὺς στραγγαλισμοὺς κατὰ τὸ Σύνταγμα. Ὅφελομεν νὰ ζητήσωμεν μετ' ἀκριβείας διὰ τίνων μέσων σημεῖοντες καλῶν τῶν χωρισμῶν τῶν ἐξουσιῶν, θὰ δυνθῶμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀστάθειαν ταύτην, ἥτις γεννᾷ τὴν ἀναρμοδιότητα ἥτις θὰ ἴτο ὀλίγη εἰς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν ἀνωγειρίαν.

Τρίτον γεγονός. Τὰ πέντηκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπιφύλαξις ἀνεξαρτήτων πάντα σχεδὸν διὰ τοῦ συλασιμῶ φων δύο ἀφῶν κομμάτων. Αἱ ἐπιανελημμένα αὐτὰ κρίσεις ἐγένοντο ἐπ' ὠφέλειαν τοῦ ἔτερου τῶν δύο. Ἐγένοντο ἔξισον καὶ διὰ τὸ ἔτερον; Ἄφινως εἰς αὐτὸ μόνον τὴν φροντίδα τῆς ἀπαιτήσεως. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης αἱ συνέπειαι, εἶ, θὰ εἶναι ἀγυπολόγηται. Μοι φαίνεται δι, τι κατηντήσαμεν εἰς ὧρα ὅπου πάντα τὰ κόμματα, ἂν μὴ διαπνεύονται ἀπὸ μωρῶς ἀλλοτριότητας, ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν ἀνεπιθυμίαν τῶν καὶ νὰ διορθώσωσι τὸν στόχον αὐτῶν.

Ἡ διδασκαλία. Ἡ Γαλλία ἐγένετο ἐν ταῖς ἐπιστημαῖς ὡς καὶ ἐν ταῖς γράμμασιν ἡ μεγάλη μυσταγωγός: κατὰ τὸν 12' αἰῶνα Καρτέσιος καὶ Πασκά, κατὰ τὸν 13' αἰῶνα ὁ Πασκάλι, κατὰ τὸν 14' αἰῶνα ὁ Παστέ. Ἀλλ' ἐουλήθημεν, πολλὰς εἰς ἀνακαλύψεις ἡμῶν, δὲν ἴδωμεν ἡμῶν, δὲν διεξαγάγωμεν τὴν προπαγάνδαν ἡμῶν. Ἡ Γερμανία ὑπερέβαλεν ἡμᾶς διὰ τῆς παν-

επιστηματικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς ὀργανώσεως. Ἄς ἐποφελθῶμεν διὰ μαθήματα παρ' αὐτῆς, ἂς τελειοποιήσωμεν τὰς μεθόδους μας.

Ἡ Γερμανία διδάσκει τὴν ἱστορίαν κατὰ βούλησιν τῆς Πολιτείας. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ἰκανῶς ὅπως χρησιμοποιοῦμεν τὰ ὄπλα, αἴτια παρέχει ἡμῖν ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια; Πόσοι μαθηταὶ εἰς τὰ σχολεῖα μας γνωρίζουσι καλῶς, ἐπὶ παραδείγματι, τὴν ἱστορίαν τῆς μεσοπορείας; Πόσοι γνωρίζουσι δι, μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Βερτῶν ἥτις εἰχε θέσει τὴν Ἀλασκᾶν ὀφείλῃ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὡς διδάσκουσι οἱ Γερμανοὶ, ἀλλ' εἰς διάμεσον κατάστασιν, ἔδωκεν ἀπὸ τὸν Ὁ' καὶ Γ' αἰῶνα, ἡ τριπλὴ ἀπάτη γεγενημένη βασιλέως, ἔπειτα ἑκατὸν καὶ πενήκοντα ἔτων πόλεμοι καὶ ἐπιδρομαὶ μέχρι τῶν Ρήμων, μέχρι τῆς Αὐστρίας, ἴνα περιπέσει ἐν τῇ ἡ Ἀλασκᾷ; ἥτις πάντοτε ἐπολέμησε παρὰ τὸ πλεονεῖον ἡμῶν, ὑπὸ τὴν μεμακρυσμένην ὑπετέλειαν τῆς Βιέννης; Πόσοι γνωρίζουσι δι, τι κατὰ τὸν 12' αἰῶνα, ὅτε αἱ ἀλασκαιτικαὶ πόλεις, ἐπιτερομένηται, δρῶνται ὑπὸ πάντων τῶν στρατῶν, ἐξελίχθησαν τὴν προστάσιν τῆς Γαλλίας, ὁ Ρισσολὸς συνήθως τόσον μεμετρούμενος, ἤρριον ὀργίζομενος, ὀρνούμενος τὴν προσφορὰν αὐτῶν; Ὅτι ἡ ἄρνησις αὐτῆ ἴτο ἐπισοδῖον, ἔξω τῆς γενικῆς γραμμῆς τοῦ, ἔστω. Πόσοι δὲν ἀστέα ἀντιρροῦσι διὰ τοὺς Γερμανοὺς, οἵτινες ἰσχυρίζονται τὴν ἀπεσπασμένην ἀπ' αὐτῶν τὰς χώρας ταύτας διὰ τῆς βίας;

Ἄς τὸ εἴπωμεν: κατὰ τινὰς ὄρας, ἐπὶ τινῶν σημείων, τὰ γαλλικὰ Πανεπιστήμια ἀφῆσαν νὰ ἐμνεύονται ὑπὸ τῶν θέσεων τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων εἰνε καιρὸς ὅπως ἀντιδροῦμεν καὶ δῶμεν εἰς τὰ τέκνα μας ἀπὸ τοῦ προκαταρκτικοῦ σχολεῖον μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου διδασκαλίαν ὀφείλῃ ὀφθῆναι, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐθνήκην.

Τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα; Ἡ Γερμανία πληρώσασα τὰ ὀφειλόμενα ἡμῖν λύτρα, θὰ βοηθήσῃ ὅπως ἰσορροπώμεν τοὺς προϋπολογισμοὺς ἡμῶν. Ὅτι, ἐφ' ὧν ἀδυναμία τῆς ἀπετέλεσεν τὴν δυνάμιν τῶν διήρκεσεν διότι ἴτο συμβιβασμὸς μετὰ τῶν ἀπογοητευτικῶν συνταγματικῶν μοναρχικῶν καὶ δημοκρατικῶν ὑπομενετικῶν, ὡς τὸ Σύνταγμα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, εἰς ἄλλο εἶδος, διήρκεσε διότι ἴτο συμβιβασμὸς μετὰ τῶν ὁμοσπονδιακῶν καὶ τῶν ἐνωτικῶν.

Δεύτερον γεγονός. Ἀπὸ τοῦ 1875, ἐπὶ τεσσαρτῶντα τέσσαρα ἔτη, ἡ Γαλλία ἔχει περὶ τὴν ἐννεά ἀνωγειρία. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἀγγλία ἔσχε δεκατρία. Ὅτε δὲν δύναται, δι, τὸν δὲν πρόκειται νὰ διαρκῆσθαι τοῦτο, φρονεῖ δι, εἰ μὴ εἰς πέντε σύμφωνοι.

Καὶ ὅπως μὴ διαρκῆσθαι τοῦτο, δὲ φελλομεν νὰ προσδιορίσωμεν μετ' ἀκριβείας ἐν τίνι μέτρῳ πρόκειται ν' ἀποδοῦμεν τὰς κρίσεις ταύτας εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα καὶ ἐν τίνι μέτρῳ πρόκειται νὰ ἀπαιθῶμεν τοὺς στραγγαλισμοὺς κατὰ τὸ Σύνταγμα. Ὅφελομεν νὰ ζητήσωμεν μετ' ἀκριβείας διὰ τίνων μέσων σημεῖοντες καλῶν τῶν χωρισμῶν τῶν ἐξουσιῶν, θὰ δυνθῶμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀστάθειαν ταύτην, ἥτις γεννᾷ τὴν ἀναρμοδιότητα ἥτις θὰ ἴτο ὀλίγη εἰς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν ἀνωγειρίαν.

Τρίτον γεγονός. Τὰ πέντηκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπιφύλαξις ἀνεξαρτήτων πάντα σχεδὸν διὰ τοῦ συλασιμῶ φων δύο ἀφῶν κομμάτων. Αἱ ἐπιανελημμένα αὐτὰ κρίσεις ἐγένοντο ἐπ' ὠφέλειαν τοῦ ἔτερου τῶν δύο. Ἐγένοντο ἔξισον καὶ διὰ τὸ ἔτερον; Ἄφινως εἰς αὐτὸ μόνον τὴν φροντίδα τῆς ἀπαιτήσεως. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης αἱ συνέπειαι, εἶ, θὰ εἶναι ἀγυπολόγηται. Μοι φαίνεται δι, τι κατηντήσαμεν εἰς ὧρα ὅπου πάντα τὰ κόμματα, ἂν μὴ διαπνεύονται ἀπὸ μωρῶς ἀλλοτριότητας, ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν ἀνεπιθυμίαν τῶν καὶ νὰ διορθώσωσι τὸν στόχον αὐτῶν.

Ἡ διδασκαλία. Ἡ Γαλλία ἐγένετο ἐν ταῖς ἐπιστημαῖς ὡς καὶ ἐν ταῖς γράμμασιν ἡ μεγάλη μυσταγωγός: κατὰ τὸν 12' αἰῶνα Καρτέσιος καὶ Πασκά, κατὰ τὸν 13' αἰῶνα ὁ Πασκάλι, κατὰ τὸν 14' αἰῶνα ὁ Παστέ. Ἀλλ' ἐουλήθημεν, πολλὰς εἰς ἀνακαλύψεις ἡμῶν, δὲν ἴδωμεν ἡμῶν, δὲν διεξαγάγωμεν τὴν προπαγάνδαν ἡμῶν. Ἡ Γερμανία ὑπερέβαλεν ἡμᾶς διὰ τῆς παν-

μᾶν δὲν θὰ ἐτραγγάλισε τὸ Βέλγιον. Λοιπὸν, Σύνδεσμος τῶν εἰρηγικῶν λαῶν, ὀπλιόμενος δι' ἰσχυρῶν δεσφῶν, ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἔργον πρὸς ἐκπλήρωσιν. Γενναῖοφρονα πνεύματα εὐχνοῦται ὅπως ὁ Σύνδεσμος οὗτος τῶν ἔθνων περιλάβῃ ἀπαντας τοὺς λαοὺς. Τοῦτο δὲν ἐφαρτᾶται ἀπ' ἡμῶν, ἐξήρηται ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Τὶ θὰ γίνῃ αὐρίον; Δὲν εἶναι σφάλμα ἡμῶν, ἐάν εἰς τὰς συνδιασκέψεις τῆς Χάγης, αὐτὴ πάντοτε ἐπολέμησε τὰς προτάσεις τοῦ Ἀλέκτορος Βουρζουὰ καὶ τῶν πληρεξουσίων ἡμῶν. Βέλτιον εἶναι ἡ τρομερὰ ἀναστάσις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξερχόμεθα πρὸς ν' ἀκολουθηθῆ ὄφ' ἐνὸς σταθμοῦ πρὸς πολιτικὸν ὑψηλότερον καὶ ἐπὶ ἐπὶ, ἡ Γαλλία θὰ ἐπὶ τὴν ἡδὴν εἶναι πρῶτῃ ἔδειξε τὴν ὁδόν. Τὸ μέλλον, ἢ μὴ ἀμφισβάζετε, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἐργασθῶμεν εἰς τὴν δυνάμειν ἡμῶν ὅπως ἐπιπέσωμεν τὴν ἔξουσιαν αὐτῆς. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου φιλοπόνητας καὶ δικαίου δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν δι, τι ἐλεγεν ὁ Κίερρον περὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς:

«Εἶναι τὸ πρῶτον καθῆκον τῆς ζωῆς, τὸ θυσιάζειν διὰ τῆς ἀρετῆς ἢ λαμπροτέρῃ χρησιμοποιοῦσι τῆς σοφίας.»

Τέλος—εἶναι ὁ τελευταῖος μου λόγος—ἴνα πράξωμεν πάντα, πρέπει νὰ ζήσωμεν. Ἄν ὅμως ἐξακολουθῶμεν νὰ περιστέλλομεν ἑαυτοὺς τὰς γεννήσεις ἡμῶν, καὶ ἀφῆδωμεν νὰ δεκατευθῶμεθα ἀπὸ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τῆς φυματιώσεως καὶ ἄλλων πηλῶν, ἐντὶς φυματιώσεως καὶ ἄλλων πηλῶν, ἐντὶς πενήκοντα ἔτη ἡ Γερμανία θὰ ἐπὶ πλείον τῶν 120 ἑκατομ. κατοίκων, καὶ ἡ Γαλλία μόλις 40, ἐν πρὸς τρία. Ἄρα, ἄνευ ἐνεργητικῆς προσπαθείας ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν, ἐξάδημεν. Ὑμεῖς οἵτινες εἰσθε οἱ εὐτυχῆς, ὀφείλατε νὰ δώσητε τὸ παράδειγμα. Ἐπιτρέψατε ἡμῖν νὰ ἐγγράψωμεν ὑμᾶς ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμῶν Σταυροφῶρᾳ τῇ πρῶτῃ τάσσῃ, τῇ Σταυροφῶρᾳ ὑπὲρ τῆς ζωῆς!

Πρέπει ὅμως νὰ σταματήσω. Θὰ δυνθῶμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ὁμιλίαν ταύτην, διὰν θέλητε. Ἐπὶ τὸ καθῆκον! Ὑπολογίστε ἐφ' ἡμᾶς! Καὶ εὐχαριστῶ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ἡμῶν.

Μετὰ τὸν κ. Δουσσάτ, ὁ κ. Durand πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Συνδέσμου τῶν φοιτητῶν, ἔλαβε τὸν λόγον ἴνα ἐκφράσῃ τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἀσπασίαν τῶν βέλτων τόσον πολυπληθῆ δμήγυρον τιμῶσαν τὴν νουλαίαν τῶν Παρισίων, ἐκείνους οἵτινες ἔπεσον ὡς καὶ τοὺς ἐπαμειβόμενους νικητὰς.

Ὁ κ. Edmond Haraucourt ἐχαίρει τὸς φοιτητὰς καὶ τὸ μέλλον ὑπὲρ ἀντικῆς εἰς αὐτοὺς ὅς καὶ τὴν ὁδὸν ἣν ἐκέρθησαν μετὰ χαιρέων καὶ θετικῆς φαιδρολογίας προσαγορεύοντες τοὺς νέους τῶν Παρισίων οἵτινες εἰναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλ

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΠΕΡΟΤΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΑ ΝΕΟΤΗΤΑ

[Εν τῷ μεγάλῳ ἀμφιθέατρῳ τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Σορβόνα, ὁ Γενικὸς Σύνδεσμος τῶν φοιτητῶν ἐν Παρισίοις ἐόρτασε πανηγυρικῶς «Τοὺς φοιτητὰς τῆς νίκης.»

Παρήσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Ρ. Πουανκαρέ, ὁ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς βουλῆς Παῦλος Δουσσάν, ὁ ἀπογεγῶς τῆς Παιδείας κ. Λαφέρ καὶ ἄλλαι ἐπισημοὶ καὶ μέγα πλῆθος κόσμου ἐκλεκτοῦ.

Ὁ κ. Δουσσάν κηρύττει τὴν ἐναρξιν τῆς εορτῆς εἰς τὸν ἐπόμενον λόγον, οὗτος τὴν ἀνάγνωσιν συνιστάμεν εἰς πάντα «Ἑλλῆνα μεμορφωμένον ὁμοσθητικῶν ἰδίων, διότι μετὰ τῆς γαλλικῆς μεγάλας θὰ ποιοῖ τὴν διδασκαλίαν ἀπὸ τούτου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ νεότης.]

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΝ ΔΕΣΣΑΝΕΛ

Κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Κύριε Πρόεδρε τῆς Γερουσίας,

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν φοιτητῶν ἤλθε νὰ με προσκαλέσῃ, μοι εἶπεν:

«Μὴ φοβείσθε διὰ τὰ πραγματευθῆτε ἐνὸν ἡμῶν τὰ μέλλον φέροντα θέματα: ζητήματα κοινωνικά, θρησκευτικά, συνταγματικά, σχολικά, οικονομικά, διπλωματικά, ταῦτα ἐν τῷ ὄρει καὶ ἐν τῷ ὄρει ἀνεμώμενον παρ' ἡμῶν.» Δὲν μοι εἶπε μόνον διὰ τὰ ἴσα ἴσα, ἀλλὰ καὶ ποιοὶ ἴσους; Ἰδοὺ ἐγὼ ἐν ἀμνηστία! Δύναμαι μόνον νὰ θῶ σιμεία νὰ ἀφίωσιν εἰς ὑμᾶς τὴν φρονίδα διὰ τὴν συναγωγὴν καὶ συμπεράσασθαι. Ἐννοεῖται ἂν τὰς τρεῖς διὰ τὸν ὄμιλόν μου εἰς τὸν ὄμιλόν μου εἰς τὸν ὄμιλόν μου, ἂν μοι ἐπιτρέψαι νὰ εἰπω ταῦτα, καὶ τὸ λεκτικόν μου οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπίσημον.

Τὸ κοινωνικόν ζήτημα: Ἐάν πιστεύτῃ μοι, ὡς ἐπισημοί, ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐπισημοσύνης, ἀδελφικῆς φιλίας. Ἡ λέξις δημοκρατία οὐδεμίαν θὰ εἴχον ἔνοιαν διὰ μὴ ἐπισημοσύνην τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς γῆρας ἐκείνων, οἵτινες φέρουσι τὸ μεγαλύτερον βῆμα καὶ ἔχουσι μόνον τοὺς βραχίονας αὐτῶν ἵνα ζῶσιν. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ βλεπώμεθα καὶ νὰ γνωρίζωμεθα ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἡμῶν, αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ κατηγορίαι καὶ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα δὲν συνδέονται πρὸς ἄλληλα ἰκανῶς.

Ζῶμεν πολὺ κεχωρισμένοι. Προπαντὸς, πρέπει ν' ἀποφασίσωμεν τὰς παρανοήσεις. Ἰδοὺ παραδείγματα: Πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1814, ὡς καὶ πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1870, ὡς καὶ πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1792—διότι ἡ ἱστορία ἐπαναρχεῖ πάντοτε—ἄνθρωποι τινες ἐφαίνοντο πιστεύοντες δι, ὅπως διατηρήσῃ τὴν εἰρήνην ἵσκει ν' ἀφοσιώσιν ἐπειθὶ ἐβδελύσσοντο τὸν πόλεμον, ἐπιτίθεντο κατὰ τῶν θεσμῶν, κατὰ τὸν στρατιωτικὸν πνεύματον. Ἡμεῖς οἵτινες ἐβλέπομεν ἐπισημοσύνην τὴν καταγίδη, ἡμεῖς ἀπεχόμενοι ὑπὸ τῆς ἐκστρατείας αὐτῶν, καὶ βεβαίως ἡ μέριμνα ἡμῶν ἦτο ὁλος νόμισμα. Κατὰ τὴν κηρύξιν ὅπως τὸν πόλεμον οὐδεὶς ἐδίστασε πρὸς τὸ καθήκοντος. Ὁφείλομεν νὰ μὴ λησμονώμεν ποτὲ τοῦτο. Οὐχὶ οἱ πρὸς νὰ παράσχωμεν εἰς τοὺς ἐργάτας ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν, δὲν θὰ ἴνευχοντο οὗτοι τοῦτο δὲν θὰ ἐδέχοντο, διὲ ἐπρεψάν τὸ καθήκον αὐτῶν ὡς οἱ ἄλλοι, νὰ ἐκανεθῶσιν ἄλλως. ἢ ὡς οἱ ἄλλοι, θέλω ὅμως νὰ εἰπω διὰ τὴν ἀγρία ἐπιθεσίαν τῆς γερμανικῆς κοινωνιοδημοκρατίας (Social-democratie) ἐκόρσεν ἐν ὄρει μὴ τὸ σοφισμα, ἀλλὰ ἡνωσόμεθα νὰ πολεμήσωμεν.

Ἄλλα παραδείγματα: Θεωρητικοὶ τινες—οἵτινες ἔγραψαν, ἄλλως τε, μετ' ἄλλων Ἑταρειῶν ἢ τῆς ἡμετέρας—εἶπον: Οἱ πλοῦστοι καθίστανται πάντοτε πλουσιότεροι, οἱ πτωχοὶ πάντοτε πτωχότεροι. Εἶπε ψευδές: Τοῦτο εἶπε καταφανῶς ἀνέθετον πρὸς τὴν οικονομίαν ἐξέλιξιν, πρὸ παντὸς ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ὁ ἀπὸ κῶδὸς κατατέμνει τὸ εἶσος. Γερμανοὶ σοσιαλισταί, ἐν οἷς, ὁ Βερνστάιν, ἀνεγνώρισαν τοῦτο.

Θεωρητικοὶ τινες εἶπον: «Ἐν περιπτώσει πολέμου, ἡ πάλιν τῶν τάξεων θὰ τέμῃ τὴν Εὐρώπην καθ' ὁρίοντα τμήματα, ἡ γερμανικὴ κοινωνιοδημοκρατία θὰ θέσῃ τὴν γάβρον ἐν τῷ ἄρει.» Συνέβη τὸ ἀντίθετον: ἡ Γερμανία ἐνήφισεν τὰς πολεμικὰς ἐπιπτώσεις, ἐτραγῶν τὸ Βέλγιον, καὶ ἐπέδραμε τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Εὐρώπην ἐπιτήθην κατὰ τμήματα κἀκεῖνα, τὰ ἔθνη κἀκεῖνα ὑπερέβαλον πάντα. Εἶναι γεγονότα παρ' οὐδενὸς ἀμφισβητούμενα, φωνίζοντα δλον τὸν βίον ἡμῶν καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπολογίζωμεν ταῦτα.

Ἀπαξ ἀπληλαγμένοι τὸν πλανὸν τούτων, δυνάμεθα νὰ ἐπιδοθῶμεν ὁλοκληροῦ εἰς τὰ ζωικά προβλήματα ἀεὶνὰ βιάζοιεν ἡμᾶς καὶ ἵσπου ἡ Γαλλία ὄσπερ πολὺ. Ἀσφάλεια εἰς τὰς γεννήσεις, ἀσφάλεια κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναπηρίας, ἀσφάλεια εἰς τὸ γῆρας, προσέγγισις, μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐφρασίαν, μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐκολίας τῶν ἐργασιῶν εἰς τὸ κεφάλαιον, εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, καὶ τὴν ἀποταμίευσιν, διοργανώσιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συνδέσμων, διοργανώσιν τῆς πίστεως, κ.λπ. ἐπὶ λόγῳ ἀντικαταστάσεως τῶν ἀπογοητευτικῶν ὁπτασιῶν διὰ τῶν πρακτικῶν καὶ γονίμων πραγματιότητων.

Τὸ θρησκευτικόν ζήτημα: Θὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πάντοτε πνεύματα, ἀεὶνὰ θὰ σταματῶσι πρὸ τοῦ ἀκατήλητου, καὶ ἄλλοι πνεύματα δι' αὐτὸ τὸ λογικὸν δὲν πληροῖ ἄλλο τὴν δικαιοδοσίαν τῆς διανοήσεως, διὰ τὰ ὅποια ἡ δυνάμις περιλαμβάνει ὡσαύτως τὴν ἐμπνευσίαν, τὴν φαντασίαν, τὴν πίστιν. Δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ οὕτε τὰ μὲν οὕτε τὰ δεῖ, ὡσεὶ ἠθέλητε νὰ μεταβάλητε τὴν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔθους.

Ἐπὶ τῆς Γαλλίας τοῦ Saint-Vincent de Paul, τοῦ Pascal, τοῦ Bossuet, τοῦ Pasteur, καὶ ὑπάρχει ἡ Γαλλία τοῦ Rabelais, τοῦ Montaigne, τοῦ Δρος Curtes, τοῦ Voltaire. Κατὰ βάθος ἐπιδοκίμοισιν, ἐπὶ διαφόρων ὁδῶν, τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες: τὴν δικαιοδοσίαν.

Τὸ εἶδος καλῶς κατὰ τὸν πόλεμον, ἐν τῇ ἐπικοινωνίᾳ τῶν χαρακωμάτων, τὸν κινδύνον καὶ τὸ θάνατον. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται δι, ἐπὶ αἰῶνας, δι' αἰῶνας τῆς ἱστορίας ἡμῶν, μακρὰ πάλιν διεξάγεται μετὰ τῆς πολιτικῆς, ἔξουσίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδυνατίας, τῶν πραγματικῶν ἐκκλησιαστικῶν κανονισμῶν, τῶν ἐλευθεριῶν τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας, ἐκκλησιαστικῶν συμβάσεων (concordats), χωρισμός. Μία τῶν κυριωτέρων δυσκολιών προέρχεται, ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τῶν Κρατῶν ὅπου ἡ κυβερνήσις τῆς ἐκκλησίας συμπλέει μετὰ τῆς τοῦ ἔθνους (Ἀγγλικανικῆ καὶ Ὀρθόδοξος ἐκκλησία), καὶ ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τῶν Κρατῶν ὅπου πολυάριθμοι ἐκκλησιαστικοὶ ἰσορροποῦσι πρὸς ἄλληλας, ὡς ἐν ταῖς ἡνωμέναις Πολιτείαις ἐν Γαλλίᾳ τὰ δὲ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως δὲν συμπέττει πρὸς τὰ τῆς πνευματικῆς ἔξουσίας, ἢ εἰς ἔξουσίαν ἐντεῦθεν, εἰς τὴν μεθόριον τῶν δύο δικαιοδοσιῶν, σημεῖα ἐπιδοκίμοισιν, προσριβαὶ καὶ συρράξεις. Τὰς δυσχερείας ταύτας εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς πολιτικῆς ἐγκρατείας, ἐξασφαλίζει αὐτάς. Ἄλλα καὶ ἐνταῦθα ποῖται ἐπὶ παρανοήσεσιν! Οὐδὲν διὰ τὴν πνεύματα, ἡ λέξις λαϊκῶς σημαίνει καταστροφὴν τῶν πλάσεων ὁδῶν: ἡ λαϊκότης δὲν εἶ-

νε ἄλλο τι ἢ ἐπιφύλαξις Πολιτείας ἐνὸς ἀναρμοδίου ὅπως εἰσελθῇ εἰς δικαιοδοσίαν, ἢ εἰς δὲν εἶνε ποσὸς ἰδιότης.

Ὅμοιος, διὰ τὴν πνεύματα, χωρὶς ἄλλας σημαίνει ὅτι, μόνον, πολεμικὴν κατάστασιν.

Ἐντοῦτοις, θέλωσαι ἢ μὴ, ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία συναντῶνται ἀναγκαίως πάντοτε εἰς πολλὰς δικαιοδοσίας ἐσθῶν τε καὶ ἔσθων. Θὰ ἐφαντασθῆτε πολεμικὴν κατάστασιν, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν Ἀλασκᾷ—Λωρενίᾳ ἢ εἰς τὰς παραρηγεῖους ἐπαρχίας ἢ ἐν τῇ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἀνατολῇ: Ἴνα μετέλθωμεν καλὴν πολιτικὴν, δὲν πρόκειται νὰ γνωρίζωμεν δι, τι οὐκ ἐπιτελεῖται ἡμεῖς, πρόκειται νὰ μάθωμεν τί οὐκ ἐπιτελεῖται!

Δὲν θὰ μοι ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιναλάσω, ἰκανῶς, δι' εἶπε νὰ διαγράψωμεν ἀπὸ τοῦ λεξιλογίου ἡμῶν τὰς παλαιὰς λέξεις, γενομένας διὰ παλαιὰς ἰδέας, μισαλλοδοξία, ἀνεξιθρησκεία (intolerance, tolérance). Πρὸς τί; θὰ ἀνεχώρημα λοιπὸν ἀλλήλους, καὶ θὰ ὑποφέρωμεν ἐξ ἀλλήλων; Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἀνεξιθρησκείαν καὶ ἀνδὲν μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν Ἐξουσία, εἶναι δι, λαμβάνει αὐτὴ πολλὴ ἀποφῶρος σημασίας, κατὰ τὰ χεῖρα δὲ ὄν διερχεται—δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἀνεξιθρησκείαν—ἀλλ' εὐλαβείαν, σεβασμῶν. Ἐάν ἐκατέρωθεν ἡ εὐλαβεία εἶναι ἐλλεικρινής, ἄνευ ὑπεροβολῆς, θὰ ἔχομεν πρᾶξιν ἠδὴ πολλὴν διὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς χάριτος:

Τὸ συνταγματικόν ζήτημα: Ἄ, ἐνταῦθα, δὲν θὰ ἴδωμεν νὰ εἰπω ὅτι τὴν σκέψιν μου χωρὶς νὰ ἐξέλθω τὸν πεδίου τῆς συνελύσεως ταύτης, καὶ χωρὶς νὰ κινδυνεύσω νὰ παραλίπω τὸ πρῶτον καθήκον τῆς ὑποχρεώσεώς μου. Σημεῖα μόνον τρία ἀναμφισβήτητα γεγονότα.

Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦτο: Τὸ παρὸν Σύνταγμα τοῦ 1875 διήρκεσε πλείοτερον πάντων τῶν προγενοτέρων Συναγμάτων ἡμῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἀντίθετον εἰς τὸ μέγιστον ὄραμα πάντων τῶν αἰώνων. Ὅτι ἐφαίνετο ἀδυναμία τοῦ ἀπετέλεσθαι τῆς δυνάμις τῶν διήρκεσε διότι ἦτο συμβιβασμός μετὰ τὴν ἀπογοητευτικὴν συνταγματικὴν μοναρχίαν καὶ τὴν δημοκρατικὴν ὑπομενετικὴν, ὡς τὸ Σύνταγμα τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, εἰς ἄλλο εἶδος, διήρκεσε διότι ἦτο συμβιβασμός μετὰ τὸν ὁμοσπονδιακὸν καὶ τὸν ἐνωτικὸν.

Δεύτερον γεγονός. Ἀπὸ τοῦ 1875, ἐπὶ τεσσαρτάκοντα τέσσαρα ἔτη, ἡ Γαλλία ἔχει πενήκοντα ἐννέα ὑπογεγραμμένα. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἀγγλία ἔσχε δεκατρία. Ὅτε δὲν δύναται, δι, τὸ δὲν πρέπει νὰ διαρκῆσθαι τοῦτο, φρονεῖ δὲν εἰμεθα πέντες σύμφωνοι.

Καὶ ὅπως μὴ διαρκῆσθαι τοῦτο, δὲ φελλομεν νὰ προσδιορίσωμεν μετ' ἀκριβείας ἐν τίνι μέτρῳ πρέπει ν' ἀποδοσώμεν τὰς κρίσεις ταύτας εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα καὶ ἐν τίνι μέτρῳ πρέπει νὰ ἀπαιτῶμεν τοὺς στραγγαλισμοὺς κατὰ τὸ Σύνταγμα. Ὁφείλομεν νὰ ζητήσωμεν μετ' ἀκριβείας διὰ τίνων μέσων σημεῖοντες κἀκεῖνον τὸν χωρισμὸν τῶν ἐξουσιῶν, θὰ δυνθῶμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀστάθειαν ταύτην, ἢ εἰς γεννᾷ τὴν ἀναρμοδιότητα ἢ εἰς τὴν ὀλιθρία εἰς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν ἀνθρωπίνην.

Τρίτον γεγονός. Τὰ πενήκοντα ἐννέα ταῦτα ὑπογεγραμμένα ἀνεγείραν πάντα σχεδὸν διὰ τοῦ συλαπισμοῦ ἢ διὰ τοῦ ἀφρονισμοῦ. Αἱ ἐπισημοὶ ἐπισημοὶ αὐτὰ κρῖσεις ἐγένοντο ἐπ' ὀφελῆ τῶν ἐτέρων τῶν δύο. Ἐγένοντο ἔξισον καὶ διὰ τὸ ἔτερον: Ἄφρονος εἰς αὐτὸ μόνον τὴν φροντίδα τῆς ἀπαντήσεως. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης αἱ συνέπειαι, εἶ, θὰ εἶναι ἀγυπολόγηται. Μοι φαίνεται δι, τι κατηντήσαμεν εἰς ὅραν ὅπου πάντα τὰ κῶματα, ἂν μὴ διαπνεύονται ὑπὸ μωρῶς ἀλλοτριότητας, ὀφείλοισι νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀνεπιδοκίμοισιν τῶν καὶ νὰ διορθώσῃ τὸν στόχον αὐτῶν.

Ἡ διδασκαλία. Ἡ Γαλλία ἐγένετο ἐν ταῖς ἐπιστημαῖς ὡς καὶ ἐν ταῖς γράμμασιν ἡ μεγάλη μυσταγωγός: κατὰ τὸν 12' αἰῶνα Καρτέσιος καὶ Πασκά, κατὰ τὸν 13' αἰῶνα ὁ Πασκάλι, κατὰ τὸν 14' αἰῶνα ὁ Παστέ. Ἄλλ' ἐουλήθημεν, πολλὰς τῆς ἀνακαλύψεως ἡμῶν, δὲν ἴδωμεν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπισημοσύνης. Ἡ Γερμανία ὑπερέβαλεν ἡμᾶς διὰ τῆς πᾶ-

επιστηματικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς ὁργανώσεως. Ἄς ἐποφελήθωμεν τὰ μαθήματα παρ' αὐτῆς, ὡς τελειοποιήσωμεν τὰς μεθόδους μας.

Ἡ Γερμανία διδάσκει τὴν ἱστορίαν κατὰ βούλησιν τῆς Πολιτείας. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ἰκανῶς ὅπως χρησιμοποιοῦμεν τὰ ὄπλα, ἀεὶνὰ παρέχει ἡμῖν ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια; Πόσοι μαθηταὶ εἰς τὰ σχολεῖα μας γνωρίζουσι καλῶς, ἐπὶ παραδείγματι, τὴν ἱστορίαν τῆς μεσοπόρου; Πόσοι γνωρίζουσι δι, μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Βερτῶν ἢ εἰς τὴν ὄρει τὴν Ἀλασκᾷ οὐχὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὡς διδάσκουσιν οἱ Γερμανοὶ, ἀλλ' εἰς διάμεσον κατάστασιν, ἔδρασε κατὰ τὸν Ὁ' καὶ Ἰ' αἰῶνα, ἢ τριπλῆ ἀπᾶν γερμανοῦ βασιλείας, ἔπειτα ἑκατὸν καὶ πενήκοντα ἐτῶν πόλεμοι καὶ ἐπιδρομαὶ μέχρι τῶν Ρήμων, μέχρι τῆς Αὐστρίας, ἵνα περιπέση ἐν τῇ ἡ Ἀλασκᾷ; ἢ εἰς πάντοτε ἐπολέμησε παρὰ τὸ πλεονεῖον ἡμῶν, ὑπὸ τὴν μεμακρυσμένην ὑπετέλειαν τῆς Βιέννης; Πόσοι γνωρίζουσι δι, τι κατὰ τὸν 12' αἰῶνα, ὅτε αἱ ἀλασκαιαὶ πόλεις, ἐπιτεροῦμεν, δρῶνται ὑπὸ πάντων τῶν στρατῶν, ἐξελίχθησαν τὴν προστάσιν τῆς Γαλλίας, ὁ Ρισσολὸς συνήφισεν τὸσον μεμετροῦμενος, ἢ ἔχοισεν ὀργυζόμενος, ὁρῶντες τὴν προσφορὰν αὐτῶν; Ὅτι ἡ ἄρνησις αὐτῆ ἦτο ἐπισοδίου, ἔξω τῆς γενικῆς γραμμῆς τοῦ, ἔστω. Πόσοι ὅμως ἀστέια ἀντιρροῦσι διὰ τοὺς Γερμανοὺς, οἵτινες ἰσχυρίζονται τὴν ἀπεσπασάμεν ἀν' αὐτῶν τὰς χώρας ταύτας διὰ τῆς βίας;

Ἄς τὸ ἐπισημοί: κατὰ τίνος ὄρας, ἐπὶ τίνος σημείου, τὰ γαλλικὰ Πανεπιστήμια ἀφῆσαν νὰ ἐμνεύονται ὑπὸ τῶν θέσεων τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων; εἶνε καιρὸς ὅπως ἀντιρροῦμεν καὶ δῶμεν εἰς τὰ τέκνα μας ἀπὸ τοῦ προκαταρκτικοῦ σχολεῖον μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου διδασκαλίαν οὐχὶ ὀφθινιστικὴν, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐθνητικὴν.

Τὸ οικονομικόν ζήτημα: Ἡ Γερμανία πληρώσασα τὰ ὀφειλόμενα ἡμῖν λύτρα, θὰ βοηθήσῃ ὅπως ἰσορροπώμεν τοὺς προϋπολογισμοὺς ἡμῶν. Ὅτι ἐφαίνετο ἀδυναμία τοῦ ἀπετέλεσθαι τῆς δυνάμις τῶν διήρκεσε διότι ἦτο συμβιβασμός μετὰ τὴν ἀπογοητευτικὴν συνταγματικὴν μοναρχίαν καὶ τὴν δημοκρατικὴν ὑπομενετικὴν, ὡς τὸ Σύνταγμα τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, εἰς ἄλλο εἶδος, διήρκεσε διότι ἦτο συμβιβασμός μετὰ τὸν ὁμοσπονδιακὸν καὶ τὸν ἐνωτικὸν.

Δεύτερον γεγονός. Ἀπὸ τοῦ 1875, ἐπὶ τεσσαρτάκοντα τέσσαρα ἔτη, ἡ Γαλλία ἔχει πενήκοντα ἐννέα ὑπογεγραμμένα. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἀγγλία ἔσχε δεκατρία. Ὅτε δὲν δύναται, δι, τὸ δὲν πρέπει νὰ διαρκῆσθαι τοῦτο, φρονεῖ δὲν εἰμεθα πέντες σύμφωνοι.

Καὶ ὅπως μὴ διαρκῆσθαι τοῦτο, δὲ φελλομεν νὰ προσδιορίσωμεν μετ' ἀκριβείας ἐν τίνι μέτρῳ πρέπει ν' ἀποδοσώμεν τὰς κρίσεις ταύτας εἰς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα καὶ ἐν τίνι μέτρῳ πρέπει νὰ ἀπαιτῶμεν τοὺς στραγγαλισμοὺς κατὰ τὸ Σύνταγμα. Ὁφείλομεν νὰ ζητήσωμεν μετ' ἀκριβείας διὰ τίνων μέσων σημεῖοντες κἀκεῖνον τὸν χωρισμὸν τῶν ἐξουσιῶν, θὰ δυνθῶμεν νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀστάθειαν ταύτην, ἢ εἰς γεννᾷ τὴν ἀναρμοδιότητα ἢ εἰς τὴν ὀλιθρία εἰς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν ἀνθρωπίνην.

Τρίτον γεγονός. Τὰ πενήκοντα ἐννέα ταῦτα ὑπογεγραμμένα ἀνεγείραν πάντα σχεδὸν διὰ τοῦ συλαπισμοῦ ἢ διὰ τοῦ ἀφρονισμοῦ. Αἱ ἐπισημοὶ ἐπισημοὶ αὐτὰ κρῖσεις ἐγένοντο ἐπ' ὀφελῆ τῶν ἐτέρων τῶν δύο. Ἐγένοντο ἔξισον καὶ διὰ τὸ ἔτερον: Ἄφρονος εἰς αὐτὸ μόνον τὴν φροντίδα τῆς ἀπαντήσεως. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης αἱ συνέπειαι, εἶ, θὰ εἶναι ἀγυπολόγηται. Μοι φαίνεται δι, τι κατηντήσαμεν εἰς ὅραν ὅπου πάντα τὰ κῶματα, ἂν μὴ διαπνεύονται ὑπὸ μωρῶς ἀλλοτριότητας, ὀφείλοισι νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀνεπιδοκίμοισιν τῶν καὶ νὰ διορθώσῃ τὸν στόχον αὐτῶν.

Ἡ διδασκαλία. Ἡ Γαλλία ἐγένετο ἐν ταῖς ἐπιστημαῖς ὡς καὶ ἐν ταῖς γράμμασιν ἡ μεγάλη μυσταγωγός: κατὰ τὸν 12' αἰῶνα Καρτέσιος καὶ Πασκά, κατὰ τὸν 13' αἰῶνα ὁ Πασκάλι, κατὰ τὸν 14' αἰῶνα ὁ Παστέ. Ἄλλ' ἐουλήθημεν, πολλὰς τῆς ἀνακαλύψεως ἡμῶν, δὲν ἴδωμεν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπισημοσύνης. Ἡ Γερμανία ὑπερέβαλεν ἡμᾶς διὰ τῆς πᾶ-

πανίας δὲν θὰ ἐτραγῶνται τὸ Βέλγιον. Λοιπὸν, Σύνδεσμος τῶν εἰρηγνικῶν λαῶν, ὀπλισμένους δι' ἰσχυρῶν δεσφῶν, ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἔργον πρὸς ἐκπλήρωσιν. Γενναῖοφρονα πνεύματα εὐχνοῦται ὅπως ὁ Σύνδεσμος οὗτος τῶν ἔθνων περιλάβῃ ἀπαντας τοὺς λαοὺς. Τοῦτο δὲν ἐφαρτᾷ ἀφ' ἡμῶν, ἐξήρηται ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Τὶ θὰ γίνῃ αὐρίον; Δὲν εἶναι σφάλμα ἡμῶν, δὲν εἰς τὰς συνδιασκέψεις τῆς Χάγης, αὐτὴ πάντοτε ἐπολέμησε τὰς προτάσεις τοῦ Ἀλέκτορος Βουρζουὰ καὶ τῶν πληρωσίων ἡμῶν. Βέλγιον εἶναι ἡ τρομερὰ ἀναστάσις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξερχόμεθα πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ὅρ' ἐνὸς σταθμοῦ πρὸς πολιτικὸν ὑψηλότερον καὶ ἐπὶ ἐπὶ, ἡ Γαλλία θὰ ἐπὶ τὴν ἡδὴν εἶναι πρῶτῃ ἔδειξε τὴν ὁδόν. Τὸ μέλλον, ἢ μὴ ἀμφισβάζετε, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἐργασθῶμεν εἰς τὸν δυνάμεν ἡμῶν ὅπως ἐπισημοσύνην τῆς ἐλευσιν αὐτῆς. Περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου φιλοπόνητας καὶ δικαίου δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν δι, τι ἐλεγεν ὁ Κίερσον περὶ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς:

«Εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον τῆς ζωῆς, τὸ θυσιάζειν διὰ τῆς ἀρετῆς ἢ λαμπροτέρα χρησιμοποιοῦσι τῆς σοφίας.»

Τέλος—εἶναι ὁ τελευταῖος μου λόγος—ἵνα πράξωμεν πάντα, πρέπει νὰ ἐζηλώμεν. Ἄν ὅμως ἐξακολουθήσωμεν νὰ περιστέλλομεν ἐκείνοισι τὰς γεννηθείας ἡμῶν, καὶ ἀφῆδωμεν νὰ δεκατευθώμεθα ὑπὸ τοῦ ἀλοκισμοῦ, τῆς φυματιώσεως καὶ ἄλλων πηλῶν, ἐντὶς φυματιώσεως καὶ ἄλλων πηλῶν, ἐντὶς πενήκοντα ἐτῶν ἡ Γερμανία θὰ ἐπὶ πλείον τῶν 120 εκατομ. κατοίκων, καὶ ἡ Γαλλία μόλις 40, ἐν πρὸς τρία. Ἄρα, ἄνευ ἐνεργητικῆς προσπαθείας ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν, ἐξάδημεν. Ὑμεῖς οἵτινες εἰσεθε οἱ εὐτυχῆς, ὀφείλατε νὰ δώσητε τὸ παράδειγμα. Ἐπιτρέψατε ἡμῖν νὰ ἐγγράψωμεν ὑμᾶς ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμῶν Σταυροφορίᾳ τῇ πρῶτῃ πᾶσιν, τῇ Σταυροφορίᾳ ὑπὲρ τῆς ζωῆς!

Πρέπει ὅμως νὰ σταματήσω. Θὰ δυνθῶμεν νὰ ἐπιναλάσωμεν τὴν ἡμιλίαν ταύτην, δταν θέλωμεν. Ἐπὶ τὸ καθήκον! Ὑπολογίστε ἐφ' ἡμᾶς! Καὶ εὐχαριστῶ δι, τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ἡμῶν.

Μετὰ τὸν κ. Δουσσάν, ὁ κ. Durand πρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Συνδέσμου τῶν φοιτητῶν, ἔλαβε τὸν λόγον ἵνα ἐκφράσῃ τὴν εὐχαριστίαν—καὶ τὴν ἀπερροφῆσιν τοῦ βέλτου τῶσον πολυπληθῆς ἡμῶν ἐπισημοσύνης τὴν ἡμετέραν τὴν Παρισίαν, ἐκείνοισι οἵτινες ἔπεσον ὡς καὶ τοὺς ἐπαμειβόμενους νικητάς.

Ὁ κ. Edmond Haraucourt ἐχαίρει τοὺς φοιτητὰς καὶ τὸ μέλλον ὅπως ἀνήκει εἰς αὐτοὺς ὡς καὶ τὴν ὁδὸν ἢν ἐκέρθησαν μετὰ χαιρέων καὶ θετικῆς φαιδρολογίας προσαγορεύοντες τοὺς νέους τῶν Παρισίων οἵτινες εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίς τούτων, ἔδειξε εἰς αὐτοὺς τεχνικῶς δι, τὸ μέλλον εἶναι πάντοτε πολὺ πηλοῦν τοῦ παρελθόντος καὶ ὀφείλοισι ν

Τὸ πληρωτέον ἐνοίκιον διὰ τὰ κα-
ταστήματα τῆς Δημοτ. ἀγορᾶς ὁρίζεται
ὑπὸ τῆς Δημοτ. ἀρχῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν
προμηθεύσων, ἐνοικίων ἢ ἀνοικίων
ἀδικημάτων δὲν θὰ ἦτο προμηθεύσαν
να ἐνοικιάζονται ταῦτα διὰ πλειοδο-
σίας ἐν ἀρχῇ ἐκάστης δημοτικῆς
περιόδου ;

Οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ ἐρεεῖς ὡς
τοιοῦτοι εἶναι ἀπληθαίνοισιν καθὼς
γνωρίζομεν, πανταχοῦ τοῦ ἐπιτηδευ-
ματικοῦ φόρου, καὶ φορολογουμένοι
ὡς ἐνοικιασταί, ἐπιτηδευματικοὶ καὶ κατα-
ναλωταὶ διὰ τὸν ἐμβόσιον φόρον, ἀ-
φοῦ μάλιστα εἶναι γενικῶς παραδο-
σθέντων διὰ τὸ ἐπαγγέλλομαι ταῦτα
δὲν ἀμείβονται.

Παρατηρεῖται σπουδαία διαφορὰ
μεταξὺ φορολογίας τῶν ἐγγουστασῶ-
ν καὶ κληρικῶν. Οἱ πρῶτοι δηλ. φο-
ρολογουμένοι διὰ 100,80,30,10,5 ὀβολί-
ων, ἐνθ' οἱ δεύτεροι διὰ 60,40,20,10
ὀβολίων.

Πληθώρα ἐποικτῶν φαίνεται εἰς
τοὺς κανονισμοὺς, ἐποικτῶν σφραγίδου,
ἐποικτῶν χορηγικῶν, ἐποικτῶν κρο-
καλειῶν, ἐποικτῶν ἰδρυοποικτιῶν, ἐπο-
ικτῶν λαοποικτιῶν κ. κ. ὅπως
συνεχῶς βλέπομεν ἕνα ἐργάτην καὶ ἕνα
ἐπιστάτην καθ' ὁμοίωσιν ἐπισκευὴν
δημοτ. ὁδοῦ.

Ἡ εἰς φυλάκεια ἐκπτώσεις τῶν
Δημοτ. Κανονισμῶν καὶ ἀντὶ μικροῦ
τιμῆματος πώλησις αὐτοῦ εἰς τοὺς τῆς
ἀγορᾶς καὶ τοῦτους θὰ προσφύλακτον
ἀπὸ ἀνοικίων παραβάσεων καὶ τὴν
δημοτικὴν ὄψιν θὰ διηκούσαν
σημαντικῶς.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Αἱ ἀποκρεῶ ἐλύσαν ἐν πλήρει νη-
φαιότητι καὶ εὐκοσμῇ, τιμῶν τῆν
ἡμετέραν κοινωνίαν, ἥτις φαίνεται
διατελοῦσα εἰς τὴν μεταβατικὴν
περίοδον καὶ παραμένει διατακτικὴ
μεταξὺ τῶν παλαιῶν συνηθειῶν καὶ
τῶν νεωτέρων ἀπαιτήσεων.

Ἀτ' ἀρχαιοτρόποι καὶ ἀφέλεις δια-
σκεδάσεις καὶ διαχύσεις κατὰ τὰς
φαιδρὰς καὶ εὐδύμοις ταῦτας ἡμέ-
ρας ἔχουσι καταργηθῆ, εἰδὶ ἐξέλπει
καὶ ἡ παλαιὰ ἀμοιβὰς δημοτικῶν
καὶ ἡ ἀφέλεια μετ' ἀγνοίας τῶν ἀ-
μοιβῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων.

Διὸ θάναται ἤδη ἡ κοινωνία τὴν
ἀνάγκην ὑψηλοτέρων ψυχολογικῶν
καὶ εὐρηστικῶν σχέσεων κοινωνικῶν,
ἀλλ' ἔλλειπτον ἀκόμη καὶ τὸ θάρ-
ρος καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἐπὶ πλέον
τὰ ψυχολογικὰ μέσα, ἐν οἷς τὴν
πρώτην κατέχει θεοὶ ἢ μούσῃ μέρ-
φους, καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ἑλλείψει
φοβούμεθα εἶναι καὶ ἡ κυρία
αἰτία τῆς ἀπαισιοῦ χαρτοπαίξις πα-
ρὰ τισιν οἰκογενεαίς.

Ἐντοῦτοις προοδεῖ ἡ κοινωνία
σταθερῶς καὶ ἐν πᾶσι καὶ εἶναι βέ-
βαιον εἰς ταχέως θὰ συνηθῆ καὶ ρυθ-
μίση τὸν βίον αὐτῆς πρὸς τὰς νεω-
τέρας ἀπαιτήσεις καὶ ἀντιλήψεις, χω-
ρὶς βεβαίως ν' ἀπομακρυνθῆται τῶν
ἰδνικῶν ἠθῶν καὶ παραδόσεων, αἵ-
τινες πρέπει νὰ χαρακτηρίζωσιν αὐ-
τὴν πάντοτε.

Ἡ φαιδρῶν καὶ ἡ εὐδύμοια ἀπε-
τελοῦσιν ἀνάγκην τοῦ βίου ἐπιβεβλη-
μένην, ἐκδηλοῦνται δὲ αὐταὶ κατὰ
τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὴν μέρφωσιν
τῶν κοινωνικῶν. Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι
ἔλεγον: α βίος ἀνεόρταστος, ὡς
ὁ πῶς ἀπανθίσκουστος ὁ εἶναι γνο-
στὸν πῶσον ὑψηλὰ καὶ ἀρατα ἔγνω-
ρίζον εἶναι νὰ ἐορτάζωσι, καὶ πρὸς
αὐτοὺς πρέπει μάλιστα νὰ ἀποβλέπω-
μεν, ὡς ἀπείδον καὶ τὰ μεγαλότερα
καὶ τὰ μάλλον πεπολιτισμένα ἔθνη,
διὰν εὐφραντο εἰς ὑψηλότερον βίον
κοινωνικῶν.

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙ ΔΩΡΗΤΑΙ

Ὁ ἐν Πεδοῦλ κ. Καρ. Χ' Φρά-
κος ἐδωρήσατο γήπεδον ἀξίας £200
πρὸς ἀνέγερσιν καταστήματος διὰ τὴν
Ἐμπορικὴν Σχολὴν ἔκει, ὁδῶσθε δὲ
καὶ ὁ κ. Σοφ. Δρυνοπούλος εἶναι εἰς
διατεθειμένος νὰ διαδέσθῃ τὴν κτη-
ματικὴν περιουσίαν τοῦ δλην ἀξίας
περίπου £1000 ὑπὲρ τῆς αὐτῆς σχο-
λῆς, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκδη-
λοῦσι τὴν προθέσιν αὐτῶν ἐπὶ
συντελέσειν εἰς τὴν πλήρη εὐδύ-
μοσιν τῆς Σχολῆς ταύτης.

Ἡ ἀνέγερσις τοῦ κτιρίου τῆς Ἐμ-
Σχολῆς ἐπὶ μίᾳ τῶν καλλιτέρων το-
ποθεσιῶν τῆς γραμμικῆς ἄλλως ταύτης
κίμων ἀργεῖται κατὰ τὴν προεχθρῆ
μηνῆ Μάρτιον.

Ὅπου αἱ πράξεις αὐταὶ καθ' ἑα-
τὴς εἶναι ἔγκωμον καὶ ἐπαινοῦς πε-
ρισταίει πᾶσι διὰ λόγου ἑξαρκῆς τῆς
ἐπισημῆς τῶν δωρητῶν.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ. Τῆ π. Κυριακῇ ἠλο-
γήθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ οἱ ἀρρα-
βῶνες τοῦ ἐν Κατρώ ἀπο-
κατεστημένου συμπόλιου ἡμῶν κ. Θ.
Δημητρίου καὶ τῆς ἐν Λευκωσίᾳ καλ-
λίτης δεσποινίδος Χαριστικῆς Π.
Περδίου.

—Τῆ π. Σαββάτῳ ἠλογήθησαν
ὑπὸ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ οἱ ἀρρα-
βῶνες τοῦ προεδρευτικοῦ νέου κ. Νέ-
στορος Σταυρινοῦ καὶ τῆς συμπαθε-
στάτης δεσποινίδος Ρεβέκκας Χ. Ζω-
διάτη.

Ἐπισκέψεις θὰ δέχονται μέχρι τῆς
προεχθρῆς Κυριακῆς.

—Τῆ π. Πέμπτῃ ἠλογήθησαν οἱ
ἀρραβῶνες τοῦ ἐν Βαρσοῖσι δραστη-
ρίου νέου κ. Σωφ. Θ. Φιλίππου,
παντοπώλου, καὶ τῆς ἐν Λευκωσίᾳ
καλλιῆς δεσποινίδος Στέλλας Νι-
κολαΐδου.

Πρὸς ἀπαντας τοὺς μνηστευθέντας
ἐκδόματα τοῦ ἀρραβῶνας φαειρῶν
καὶ ἀρραγῆς καὶ ταχὺν καὶ αἰσιῶν
τὸν ὀμνείων.

ΜΕΤΕΤΕΘΗ εἰς Κυρηνεῖαν ἐκ
Λευκωσίας, τῆ αἰτήσεως τοῦ, ὁ ἐπὶ τῆς
ἐγγυγιάνσεως ἐπίτοπος κ. Π. Καλαβᾶς,
χάρει εἰς τὴν ἀκάματον δραστηριό-
τητα τοῦ ὁποῖου ἡ Λευκωσία ἀπλη-
λάγη τῶν ἐλιτογενῶν πυρῶν.

ΥΠΕΡ τοῦ Ἐκτετοροφίτου προσέ-
φραν εἰς μνήμην τῆς μητρὸς τοῦ
Ἐλένης δ. κ. Κωνσταντ. Χ' Κώστα
£1.5.0.

Τῆ π. Σαββάτῳ ἀπεβίωσαν ἀνέρε-
τος καὶ χρηστὸς συμπολίτης ὁ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν καὶ αὐθήμερον
ἐκδησθεῖς σηματοποιεῖται ἐν τῇ
Ν.αφ. Χρυσολιτωσίᾳ, χοροστα-
τοῦτος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ καὶ
Μητροπολίτου Πάφου.

Ὁ μεταστάς ἐγένετο φιλόσοφος
σούζου καὶ πατῆρ καὶ ἐκπαιδευσῶν
τὰ τέκνα του ἠτύχησε νὰ ἴσῃ αὐ-
τὰ ἐνέμωσ ἀποκατεστημένα ἐν οἷς ὁ
ἄλλος καθηγῆται ἐν τῇ Π. Γουνα-
κίᾳ κ. Κ. Α. Κωνσταντινίδης καὶ ὁ
κ. Σ. Α. Κωνσταντινίδης δοκιμαστος
διδάσκαλος τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς ἐν
Κατρώ.

Συλλυπηροῦμεν τοὺς ἀποφραμισθεῖς
τέκνονα τοῦ εὐχόμεθα τῷ μεταστάτη
τὴν αἰώνιον μακαριότητα.

ΕΚ ΠΕΤΡΑΣ

Τῆ 10ῃ Ἰσταν. παρεκλήθη καὶ
προσηλθὲν εἰς Πέτραν ἡ Α.Π. ὁ Μη-
τροπολίτης Κυρηνεῖας κ. Μακαρίου
καὶ ἠλόγησε τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ
δραστηρίου καὶ προεδρευτικοῦ παρ'
ἡμῖν ἐμπόρου κ. Ν. Ζεμπόλα καὶ τῆς
καλλιῆς καὶ παρσιένου δεσποινίδος
Ἐδωρῶντος Κ. Κυριακίδου, ἔξ ἑγκρι-
τῶν οἰκογενεαίς.

Ἡ Α. Πανιερότης, φιλοξενοῦμένη
παρὰ τῷ πατρικῷ οἴκῳ τῆς μηστῆς
κατὰ τὸ πανηγυρικὸν δεῖπνον συ-
νεχῆρ τὰς δι' ἀγχιότητας τῶσιν ἐπιτυ-
χῶς συνδεθείσας δύο οἰκογενεαίς καὶ
ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ εἶναι οὕτω
καὶ ἡ κοινότης τῆς Πέτρας παύει
οὕσα κομματικῶς διηρημένη καὶ
προσεκτῶ ἀπρόσκοπον τὴν ἐν οἰκο-
νομικῇ καὶ τὴν πνευματικῇν πρό-
δόν τῆς, ἥς εἶναι ἀξία.

Ἐθνικὸν ἔρανον.

Τὴν ἐποῖσαν ἡ Α. Πανιερότης
μετὰ τοῦ διδασκάλου τῆς κοινότητος
κ. Μ. Ν. Ἰωαννίδου καὶ τοῦ κ. Μ.
Χ. Ζεμπόλα συνέλεξε ἐράνον ὑπὲρ
τῶν χερῶν καὶ ὁρανοῦ τοῦ πολέμου
ἀνεβδόνας εἰς £21.0.0.

Ἑλληνικὴ Σχολή.

Μετὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐράνων ὁ
Π. Μητροπολίτης προσεπέμφθη μετ'
ἐυλαβίας ὑπὸ τῆς κοινότητος ἀπερ-
χόμενος εἰς Ἐδύρουν, ὅπου συνάδου-
σαν αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς κοινότητος
Πέτρας οἱ κ. κ. Κ. Α. Κυριακίδης,
Μ. Χ. Ζεμπόλα καὶ ὁ διδάσκα-
λος κ. Μ. Ν. Ἰωαννίδης καὶ εἰ-
χὼν συνέθετε οἱ ἀντιπροσώπων
τῶν ἄλλων χωρίων τῆς Σολέας καὶ
ὅπ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Πανιερό-
τητας ἀγέτωσιν συνέλευσις πρὸς δι-
σκεῖν περὶ ἰδρύσεως ἀνωτέρας Σχο-
λῆς διὰ τὴν περιφέρειαν ταύτην,
ἔδραν ἐγούσης τὴν Ἐδύρουν. Συ-
νεζητήθησαν οἱ ἄροι καὶ ὁ τρόπος
τῆς λειτουργίας ταύτης Σχολῆς καὶ
πιστεύεται εἰς ἐξυφαλλοθῆ ἡ αὔστα-
σις καὶ ἡ λειτουργία αὐτῆς διὰ τὸ
προσεχὲς σχολ. ἔτος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς ἡ Μονὴ
Κόκκου ἀπὸ τῆς 20ῆς Ἰαν. 1919 ἂ
νέλαρε τὴν διεύθυνσιν τοῦ παρὰ τὸ
Μετῶν Λευκωσίας Ἁγίου Πραξό-
πιον ὁρομίου αὐτῆς καὶ εἰς πᾶσα
αἰτήσιν δέον νὰ ἀπευθίναται πρὸς
τὸν Ἠγούμενον κ. Κλεόνα.

Ὁ Μύλος ἀλέθει σιτηρὰ καὶ ἐκ-
κοκκίει κοκκίονα εἰς τιμὰς συγκατα-
βατικᾶς.

Σίτον 7 παρ. ἢ ἑκά
Κριθῶν 10
Μικτὰ 9
Κοκκίονα 2 1/2 γρ.
Μετοχὴ Κόκκου 2) 1919.
Ἐκ τοῦ γραφείου
τῆς Μονῆς Κόκκου.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

«ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ»

Γίνεται γνωστὸν πρὸς τὰ ἀξιότιμα
μέλη τοῦ Ἀναγνωστηρίου «Ἀγάπῃ
τοῦ Λαοῦ» εἰς μετὰ τὴν γενόμενην
ὑπὸ τοῦ Προέδρου λογοδοσίαν τῆ π.
Κυριακῇ ἐπὶ τῆς διαχειρέσεως τοῦ
λῆξαντος ἀναγνωστηρίου ἔτους
1918—1919, τὴν προσεχῆ Κυριακῇ
24 Φεβρουαρίου, γενήσονται αἱ ἀρ-
χαρεῖσαι διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας
ἀπὸ τῆς 2—5 μ. μ. διὰ τὸ Ἀναγνω-
στηρικὸν ἔτος 1919—1920.

Ἐν Λευκωσίᾳ
τῆ 19 Φεβρουαρίου 1919.
(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Ἐνοικιάζονται διὰ δημοσίου πλει-
στηριασμοῦ τὰ κάτωθι κτήματα τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς.

1) Μετόχι Ἀχερός κατὰ τεμάχια
ἢ ἐν συνόλῳ διὰ μίαν ἔσεται ἀρχο-
μένην ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1919.

2) Μονὴ Ἁγ. Σπυριδωνος κατὰ
τεμάχια ἢ ἐν συνόλῳ διὰ μίαν ἔσεται
ἀρχομένην ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1919.

3) Κτήμα Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ 2
ἐτη ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1919.

Ἡ ἐνοικίασις τῶν ἀνωθι κτημάτων
θὰ γίνῃ ἐν Ἀρχιεπισκοπῇ τῆ 24ῃ
Φεβρουαρίου 1919.

4) Κτήματα Ἁγ. Σπυριδωνος ἐν
Πρωκῇ διὰ μίαν ἔσεται ἀπὸ 1ης
Σεπτεμβρίου 1919.

5) Κτήματα Τραπεζῆς διὰ μίαν
ἔσεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1919.

Ἡ ἐνοικίασις τῶν κτημάτων ἀπ. 4
καὶ 5 θὰ γίνῃ ἐν Μονῇ Ἁγ. Δουκᾶ
ἐν Βαρσοῖσι τῆ 3ῃ Μαρτίου 1919.

Προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ ἐν Ἀρ-
χιεπισκοπῇ μέχρι τῶν ἀνωθι ἡμερο-
μηνιῶν ἐνοικιάσεως.

Πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐνοικιά-
σωσιν δέον νὰ εἶναι παρόντες κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς ἐνοικιάσεως μετὰ ἀξι-
οχρῶν ἐγγυητῶν.

Τῆ 11ῃ Φεβρουαρίου 1919.
ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθίσταται ἔδηλον εἰς ἐνοικιάζεται
διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ τὸ θρο-
νικὸν Μοναστήριον Μελανδρίνα κατὰ
τεμάχια ἢ ἐν συνόλῳ διὰ μίαν ἔσεται
ἀρχομένην ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου
1919 καὶ λήγουσιν τὴν 30ῃν Σε-
πτεμβρίου 1920.

Ἡ ἐνοικίασις θὰ γίνῃ ἐν τῇ Μονῇ
Μελανδρίνας κατὰ τὴν 31ῃν Μαρτίου
1919 ἡμέραν Κυριακῆν καὶ ὥραν 10
π. μ. ὅποτε θὰ γωσθῶσιν οἱ λεπτο-
μερεῖς ἔροι τῆς ἐνοικιάσεως.

12.2.1919.
(Ἐκ τῆς Ἱ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ).

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ ὑποφαινόμενοι δηλοῦμεν διὰ
τοῦ παρόντος εἰς διελύσαμεν τὴν ἑ-
ταρείαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «**ΕΣ-
Χ' Στεφάνου καὶ Σία**» ἀπὸ
τῆς 5ῃς Φεβρουαρίου 1919.

Προεῖτε δὲ δηλοῦμεν εἰς κ. **Σο-
φοκλῆς Σ. Μούσουλος** ἀνέλα-
βε πάσας τὰς δασοληφίας τοῦ Κατα-
στήματος ὅπ' εὐθύνων του καὶ εἰς
ἀπὸ τῆς ἀνω ἡμερομηνίας καὶ ἐφε-
ρῆς οὐδεμίαν ὅπ' αὐτοῦ γενομένην πρά-
ξιν θὰ ἐπιβάρυνῃ τὸν κ. **Ε. Χ' Στε-
φάνου** ἀλλὰ μόνον τὸν κ. **Σοφοκλῆν Σ.
Μούσουλον**, ὅστις θὰ συνεχίσῃ τὰς
ἐργασίας τοῦ ἐρημιμένου Καταστήμα-
τος δι' ἴδιον λῆσιν καὶ ὅπ' εὐθύ-
νην του.

Ἐν Καρᾶ τῆ 5 Φεβρ. 1919.
Οἱ συντάξοντες
Ἐλευθ. Χ' Στεφάνου
Σοφοκλῆς Σ. Μούσουλος

Ὁ ὑποφαινόμενος δηλῶ εἰς ἀνέλα-
βον ὅπ' εὐθύνην μου καὶ διὰ λογα-
ριασμοῦ μου τὸ ἐν Καρᾶ Κατά-
στήμα τῆς διαλυθείσης Ἐταιρείας
«**ΕΣ. Χ' Στεφάνου καὶ Σία**» ὡς
ἐπιλαβῆται ἡ ἀνω δὴλῶσις. Ἐδ-
ελπισθὲν δὲ εἰς τὸ ἀξίωτον κοινὸν
φέλλει με περιβλεπὲ με τὴν αὐτὴν ἐμ-
πιστοσύνην καὶ υποστήριξιν ὡς καὶ
πρὸ ἔσοον.

Ἐν Καρᾶ τῆ 5 Φεβρ. 1919.
Μετ' ἐπιλήψεως
Σοφοκλῆς Σ. Μούσουλος.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΟΚΑΛΙΕΡΓΗΤΑΣ

Παῖω γνωστὸν πρὸς τοὺς ἔχοντας
ἀδειαν καλλιέργειας καπνοῦ εἰς δια-
θέτω καπνίφωνα πρὸς καπνοφυτεῖαν
ἐν Γερολάκῳ κατάλληλα καὶ ἐτοι-
μα διὰ πολλὰ στρέμματα, οἱ βουλό-

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1918 μέχρι 31ης
Δεκεμβρίου 1918.

Ἔσοδα.	Ἔξοδα.
Ἀπὸ περίσσευμα 1917 £ 33.15.4	Ἐπίδομα Μητροπολίτου £ 156. 0.0
ἔνοικια ἐτήσια > 880.19.1	Μισθοὶ προσωπικοῦ > 240.10.2 1/2
ἔνοικια καθυστα- ραίμενα > 232. 7.6 1/2	Συντήρησις Μητροπό- λεως Κυρηνεῖας 12 μηνῶν > 140.18.3 1/4
τόκους ἐνοικίων > 6.15.5 1/2	Μάρφου 6 μηνῶν > 53. 1.1 1/2
τόκους τρεχοῦμε- νου λῆσμοῦ > 8. 5. 0	Φόροι > 48. 7.4 1/2
ἀδελὰς Γάμων > 123. 2. 0	Συλλογικὰ Καρᾶ > 15. 0. 0
διαζύγια > 8.19. 0	Ἐθνικὰ ἀνάγκαι > 110. 0. 0
ἐλεγκτικά > 44. 3. 0	Κυριακῇ Προεβία > 100. 0. 0
προϊόντα > 124. 2. 6	Συνδρομὴ σχολείων > 105. 0. 0
θρονικά > 187. 2. 4	Ἐπιπλά—Ἀμφία > 8.14.6 1/2
πανηγυριν ἀγ. Ἱ- ωάννου > 16.19. 0	Κτηματολόγιον > 2.19.8 1/2
ἐκτακτον εἰσδήμα > 7.18.3	Νέα δενδροφυτεία > 59. 7.5 1/2
πώλησιν Μύλου > 230. 0. 0	Συντῆρ. δενδροφυτείας > 26. 7.6 1/2
δάνειον τρεχοῦμε- νου λῆσμοῦ > 400. 0. 0	Ἐπιδορῶσεις > 125.12.8 1/2
δάνειον βοηθ. ταξ. > 17. 2. 7	Δικαστικά > 30. 1.4 1/2
	Υποτροφία > 24. 3. 2
	Συντήρησις ζώων > 18.11.5 1/2
	Ἀμαξαγωγία—αἰθηρῶν. > 30. 7. 7
	Ποσοτὰ ἐκδόσεως ἀ- δελὰς γάμου > 3. 0.6 1/2
	Βοηθ. ταμιεῶν 2ῳ ἐπὶ £1564 διὰ τὸ 1918 > 31. 5. 5
	Τόκοι 7ῳ ἐπὶ £110 6 μηνῶν > 3.17. 0
	Τόκοι 7ῳ τρεχοῦμένου > 28. 0. 5
	Ἐφημερίδες περιοδικὰ > 7.14.4 1/2
	Συντήρησις Γραφείου > 19.18.4 3/4
	Ἐκτυπωτικά > 5.1. 0
	Συνδρομὰ ἐλεημοσύνας > 41. 0. 6
	Ἄγορὰ ζώων > 21.15. 0
	Καταθέσεις εἰς Τράπεζαν διὰ τρεχοῦμενον λῆσμον > 249. 4. 5
	Διὰ πώλησιν μύλου > 230. 0. 0
	Οἰκοδομὴν Μητροπόλε- ως ἐν Κυρηνεῖᾳ > 308.16.2 1/4
	Μετρητὰ ἐν τῷ ταμίῳ > 76. 3. 4
	£2245. 8.8 1/4
	£2321.12.1 1/4

Κατάστασις 1ης Ἰανουαρίου 1919.

Ἐνεργητικῶν	Παθητικῶν
Μετρητὰ £ 76. 3. 4	Πληρωτικά εἰς διαφό- ρους £ 470.12.7 1/2
Ἐνοικια καταρῶ- μενα > 272.14.4 1/2	
θρονικά > 2 ἐτῶν > 17.17. 8	
Κάρβα > 368.15.7 1/2	
Πρὸς ἐξισωσιν (χρέους) > 103.17. 0	
£ 470.12.7 1/2	£ 470.12.7 1/2